

Lucas en de Grote Gelddrukker

Eerste druk, april 2012

© 2012 Marc Hagens

Coverfoto: ECB door U-g-g-B-o-y-(-Photograph-World-Sense-)

Corrector: Suze Roeberson

ISBN: 978-90-484-2375-0

NUR: 284

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Lucas en de Grote Gelddrukker

Marc Hagens

Een verhaal over Lucas en wat hij meemaakte in de Grote Geldwereld

Inhoudsopgave

Het begin	7
De BMX	9
Op naar de Stadsbank	14
Lucas en de Bankdirecteur	16
Lucas kijkt geen tv... maar...	20
Wat zal Lucas doen?	22
Hoera!	26
Aflossing en rente	28
Oeps!	30
Ai!!!	37
Controle	41
De voorwaarden	43
Lucas maakt zich zorgen	45
Hoe nu verder?	52
Incassobureau Pieterse	53
Het plan	58
O nee!	64
Een nieuw plan	66
Lucas toont lef	71
Lucas en de Grote Geldddrukker	73
Het gesprek	75
Het geheim	79
De geheimhoudingsclausule	83
De Grote Geldddrukker vertelt	85
Geld van Vroeger	89
De Goede Grote Geldddrukker?	91
Opnieuw, op naar de Stadsbank	94
Eind Goed, Al Goed?	97

Het begin

Dit is het verhaal van Lucas en wat hij meemaakte in de geldwereld. Lucas was een vrolijk, lief en pienter kereltje. Hij woonde samen met papa, mama en zijn zusje in een mooi huis, midden in de stad.

De school waar Lucas op zat was twee straten verderop en Lucas liep helemaal zelf naar de school. Ja, Lucas was al een grote jongen. Hij zat in de klas van juffrouw Anneke. Lucas vond juffrouw Anneke een lieve juf. Soms was juf Anneke streng maar meestal kon je wel met haar lachen. Lucas kon heel goed rekenen. Hij was de beste van de hele klas, en daar was hij heel trots op. Andere kinderen vroegen hem meestal om hulp met de moeilijkste sommen.

Lucas hield ook van spelen en tijdens de pauzes speelde Lucas met zijn vrienden en vriendinnen op de speelplaats. Na de school ging hij eerst naar huis en daarna ging hij verder spelen met zijn vrienden en vriendinnen tot het avondeten.

Na het avondeten nog even wat tv kijken en dan hup naar bed.

De vader van Lucas werkte de hele dag op een groot kantoor en zijn moeder werkte enkele ochtenden per week bij apotheek het Pilletje. Zijn zusje was nog heel klein en ging naar de dagopvang. Lucas had ook nog een oma die drie straten verderop woonde. Oma kwam vaak langs en dan was het altijd gezellig. Oma was al wat ouder en daarom deed Lucas elke zaterdag de boodschappen voor oma. Niet de hele grote maar de kleine. Lucas kreeg dan altijd drie euro's van oma en die gingen altijd meteen in de spaarpot. Als oma heel veel boodschappen moest doen dan gingen papa en oma op woensdagmiddag met de auto naar de supermarkt. Lucas ging dan altijd mee want met oma was het altijd gezellig. En

na de boodschappen gingen ze met z'n allen ergens wat drinken. Lucas dronk dan altijd heerlijk warme chocomel met heel veel slagroom.

Ja, Lucas was heel blij met zijn papa, mama, zijn zusje, oma en al zijn vrienden en vriendinnen.

Misschien was Lucas daarom wel zo'n vrolijk en lief kereltje.

De BMX

Op een dag toen hij naar school liep, zag hij dat er in de eerste straat een nieuwe winkel zou komen, een nieuwe fietswinkel. De mensen waren nog druk bezig de winkel te verven en hij zag loodgieters, timmermannen en soms de Bankdirecteur. Een week later was de winkel helemaal klaar. Elke dag dat Lucas naar school liep kwam hij langs deze fietswinkel en elke keer stond Lucas eventjes voor het raam en dacht: Tjonge, wat een mooie fietsen.

En op een dag gebeurde het, daar stond ie, de allernieuwste, allermooiste, allerstoerste rode BMX Sporter de Luxe. Lucas was meteen verkocht, deze fiets, die fiets was de fiets die hij wilde hebben. Een blinkend rode BMX Sporter de Luxe. Lucas zag zichzelf al fietsen. Wat zou hij de blits maken en wat zou het fijn zijn om op die BMX te fietsen. Toen keek hij naar de prijs en zag dat die fiets wel 100 euro's moest kosten, 100 euro! Zoveel geld had Lucas nog nooit gezien. Hoe zou hij ooit deze fiets kunnen kopen? Lucas voelde zich teleurgesteld en dacht: Hoe kan ik genoeg geld bijeenkrijgen om de BMX te kopen?

En elke keer als Lucas van huis naar school en van school weer naar huis liep, bleef hij even staan en keek naar de rode BMX en vroeg zich af: Waar haal ik genoeg geld vandaan?

Uiteindelijk vertelde hij aan zijn papa, mama en oma dat hij verliefd was op de BMX maar niet genoeg geld had. Papa, mama en oma hadden ook niet genoeg geld. Wat nu? Lucas ging kijken hoeveel euro's er in zijn spaarpot zaten.

Hij telde en telde maar kwam niet verder dan 30 euro's. Hij zou nog ergens 70 euro's vandaan moeten toveren.

Lucas rekende verder. Hoeveel geld kreeg hij per week? Eens

kijken, hij kreeg 2 euro's zakgeld en hij verdiende elke zaterdag 3 euro's bij oma voor het boodschappen doen. Elke week verdiende hij in totaal 5 euro's.

Lucas dacht na wat hij deed met dat geld. Van het zakgeld kocht hij snoep, boeken, voetballen, dino's en soms een stuiterbal. De 3 euro's van oma gingen echter altijd in zijn spaarpot.

Lucas kwam tot de conclusie dat hij eigenlijk maar 3 euro's per week spaarde. Hij had nog 70 euro's nodig en als hij elke week 3 euro's spaarde kon hij pas over 23 weken de rode BMX kopen. 23 weken, wat een lange tijd! Veel te lang voor Lucas. Daar had hij het geduld niet voor. Hij zou een ander plan moeten bedenken en vroeg zich af: Wat doen grote mensen als zij meer geld nodig hebben dan dat in er in hun spaarpot zit?

Lucas vroeg het aan papa en mama.

Mama zei: 'Er zijn verschillende manieren. Jij kunt bijvoorbeeld meer gaan werken, dan verdien jij ook meer. Mama werkt af en toe een ochtend extra in de apotheek en dit extra verdiende geld spaar ik dan voor de vakantie.'

'Ja,' zei papa, 'ik werk ook soms enkele uren meer op het kantoor. Jij kunt trouwens ook een bijbaan nemen. Maar als jij echter heel veel extra geld nodig hebt dan kun jij dit ook lenen.'

'Lenen?' vroeg Lucas, 'wat is dat dan?'

'Dan ga jij naar de Bankdirecteur van de Stadsbank,' zei papa, 'die heeft heel, heel veel geld. Zoveel geld dat hij genoeg over heeft om iets van dat geld aan jou te geven. Geven, dacht Lucas, dat klinkt goed.

'Ha!' zei Lucas, 'dan ga ik morgen naar de Bankdirecteur en vraag of hij mij 70 euro's wil geven, hij heeft toch geld genoeg.'

Papa zei: 'Lucas, de Bankdirecteur geeft het jou niet echt. Hij leent jou het geld en als jij geld van hem leent moet jij hem dit terugbetalen met rente.'

‘Wat is rente nou weer voor iets?’ vroeg Lucas.

‘Rente,’ zei mama, ‘is een vergoeding die jij de Bankdirecteur moet betalen als jij geld van hem leent. De Bankdirecteur wil jou wel geld lenen maar hierover moet jij hem dan wel rente betalen. Jij moet meer geld teruggeven aan de Bankdirecteur dan dat jij van hem geleend hebt. Als jij 70 euro’s gaat lenen bij de Bankdirecteur dan moet jij hem die 70 euro’s terugbetalen plus nog zeker 10 euro’s rente. Jij leent 70 euro’s en moet dan 80 euro’s terugbetalen aan de Bankdirecteur.’

Toen was Lucas stil en ging diep nadenken. Om die BMX sneller te kopen kon hij misschien een bijbaan vinden. Misschien kon hij voor de buurvrouw van oma ook de boodschappen doen, dan kon hij elke week toch zomaar 3 euro’s extra verdienen. En misschien kon hij eens gaan praten met de Bankdirecteur en vragen hoe dat lenen precies in elkaar steekt.

Toen Lucas naar bed ging dacht hij nog steeds aan geld lenen, aan bijbanen, aan de Bankdirecteur maar vooral aan de rode BMX. Hij droomde dat hij stoer fietsend door de straat scheurde en iedereen keek naar hem. Oh, wat een mooie droom.

De volgende dag liep Lucas weer naar school en bij de fietswinkel bleef hij toen lang, lang staren naar de rode BMX... zijn BMX.

Ineens dacht Lucas: Nu ga ik actie ondernemen. Nu ga ik bedenken hoe ik deze fiets kan kopen.

Tijdens het speelkwartier op school vertelde Lucas tegen Fred het verhaal van de rode BMX.

Fred zei dat hij nog wel een bijbaan wist voor Lucas. Zijn oom had nog een krantenbezorger nodig voor de woensdagmiddag.

Lucas wist dat Fred elke woensdagmiddag werkte bij zijn oom, de Krantenman. En Fred zei verder dat het bezorgen van kranten best wel leuk werk was én het verdiende goed. “Het ver-

diende goed” was eigenlijk het enige wat Lucas hoorde. Ja, dat kranten bezorgen leek Lucas wel wat. Woensdagmiddag was hij toch vrij en, ach, waarom niet? Na school liep Lucas binnen bij de oom van Fred en werd meteen aangenomen, als Lucas zijn ouders het goed vonden tenminste. Lucas vertelde zijn ouders dat hij, elke woensdagmiddag, als krantenbezorger aan de slag kon bij de oom van Fred. Hij zou dan 5 euro’s verdienen. ‘5 hele euro’s papa!’ riep Lucas blij. Papa belde de oom van Fred en toen papa de hoorn neerlegde was Lucas officieel de Krantenbezorger van de Lange Lindelaan.

Die woensdagmiddag liep hij met een tas vol kranten langs de Lange Lindelaan. De tas was wel wat zwaar en de Lange Lindelaan was inderdaad lang maar Lucas dacht alleen maar aan die 5 euro’s die hij zou verdienen. Nadat hij alle kranten bezorgd had ging hij naar de oom van Fred en kreeg een briefje van 5 euro. Lucas rende trots naar huis en prompt gingen die 5 euro’s in zijn spaarpot.

Toen ging Lucas weer eens flink nadenken. Als hij een fiets had dan kon hij sneller de kranten bezorgen en de krantentas kon aan het stuur of op de drager. Met de rode BMX Sporter de Luxe zou het bezorgen van kranten langs de Lange Lindelaan een peulenschil worden.

Yep, ik heb die BMX gewoon nodig, dacht Lucas. En nu ik vast werk heb kan ik ook wel wat geld lenen bij de Bankdirecteur en hem dit gemakkelijk terugbetalen inclusief de rente die hij vraagt. En zelfs dan, houd ik nog genoeg geld over om extra snoep te kopen. Trouwens, elke week komt er zakgeld binnen en niet te vergeten oma’s boodschappengeld. O ja, en ik heb nog 35 euro’s in mijn spaarpot. Nee, lenen zou geen probleem worden. Dan kan ik die fiets nu kopen in plaats van zóólang te sparen.

Lucas vertelde zijn plan meteen aan zijn ouders en die zeiden: ‘Goed Lucas, ga dan maar eens praten met de Bankdirecteur voor een lening. Maar denk er wel aan dat jij altijd heel beleefd bent. De Bankdirecteur heet niet voor niets de Bankdirecteur. Hij is een hele machtige man waar jij geen ruzie mee wil hebben. Blijf altijd vriendelijk en spreek de Bankdirecteur altijd met “u” aan. De Bankdirecteur is de machtigste man van de hele stad.’

Hiervan schrok Lucas toch wel een beetje. Hij had gedacht dat de Bankdirecteur zo iemand was als de oom van Fred. Maar nee, de Bankdirecteur was de machtigste man van de hele stad, machtiger zelfs dan de oom van Fred. De moed begon Lucas al in de schoenen te zakken. Eigenlijk durfde hij niet meer. Maar na de tweede keer de kranten bezorgd te hebben langs de Lange Lindelaan met de zware krantentas rond zijn schouder nam Lucas een besluit. Hij zou gaan praten met de Bankdirecteur. Ik heb die BMX gewoon nodig, basta!

Op naar de Stadsbank

Lucas vertelde zijn besluit aan zijn ouders en de volgende dag liep hij, na de school, naar de Stadsbank waar de Bankdirecteur de scepter zwaaide.

Lucas was wel eens langs de Stadsbank gekomen maar nu zag hij het gebouw van dichtbij. Het was een groot gebouw met heel veel ramen en met mooie beeldhouwwerken langs de gevel. Wat een mooi gebouw, dacht Lucas, veel mooier dan het gebouw van de oom van Fred. Dit gebouw moet wel ontzettend veel geld hebben gekost; zo'n duur gebouw had Lucas nog nooit gezien.

Verlegen liep hij de trappen op en ging naar binnen. Binnen was het zowaar nog mooier. Hij zag schilderijen, marmeren beelden, marmeren zuilen en er hingen hele mooie lampen aan het plafond. Het leek wel een paleis. Lucas liep naar het enige bureau dat midden in de grote hal stond en liep naar de mevrouw die erachter zat aan. Wat keek die mevrouw streng zeg.

'Dag mevrouw, ik ben Lucas en ik zou graag met de Bankdirecteur over een lening praten.'

De mevrouw keek hem nog strenger aan en zei: 'Dat gaat zomaar niet Lucas. Jij moet eerst een afspraak maken. De Bankdirecteur heeft het altijd druk. Ik zal de agenda erbij pakken.'

De mevrouw pakte de agenda, keek weer streng en zei: 'Morgen kun jij terugkomen om half vijf en dan kun jij een kwartier met de Bankdirecteur praten over een lening.'

'Oké,' zei Lucas, 'dan kom ik morgen weer terug. Nog een fijne dag mevrouw.'

Lucas liep het bankgebouw uit en hoopte dat hij beleefd genoeg was geweest. Je moest altijd heel beleefd blijven bij die bankmensen, dat hadden zijn ouders hem verteld.

Lucas liep naar huis en vertelde zijn ouders dat hij morgen een afspraak had met de Bankdirecteur. Hierna ging hij spelen met zijn vrienden en vriendinnen, avondeten, tv kijken en daarna, hup naar bed.

De volgende ochtend was Lucas wat zenuwachtig, vandaag zou hij immers met de Bankdirecteur gaan praten over de lening. En op school zat hij dan ook vaker naar buiten te kijken. Juffrouw Anneke merkte dit op en zei: ‘Lucas, bij de les blijven!’

Lucas en de Bankdirecteur

De schooldag kroop voorbij en na de laatste bel rende Lucas van school direct naar de Stadsbank.

Eenmaal binnen liep Lucas naar het bureau en zei tegen de strenge mevrouw: ‘Hallo mevrouw, hier ben ik dan voor de afspraak met de Bankdirecteur.’

‘Ja Lucas, neem maar plaats in de wachtkamer daar en als de Bankdirecteur jou kan ontvangen dan kom ik jou ophalen.’

Lucas nam bedeesd plaats in de wachtkamer en wachtte, wachtte, wachtte en wachtte.

Eindelijk kwam de strenge mevrouw naar Lucas en zei: ‘Lucas, de Bankdirecteur kan jou nu ontvangen. Loop maar met mij mee.’

Verlegen liep Lucas achter de strenge mevrouw aan.

De strenge mevrouw maakte een grote gouden deur open en zei: ‘Mijnheer de Bankdirecteur, hier is Lucas die een gesprek met u wenst te hebben over een lening.’

‘Bedankt mevrouw Pieterse, laat Lucas maar verder komen,’ zei de Bankdirecteur met een diepe, bulderende stem.

Lucas liep voorzichtig verder terwijl de Bankdirecteur achter zijn bureau opstond en naar Lucas toeliep.

Hij schudde de hand van Lucas en zei: ‘Welkom Lucas, neem toch plaats,’ en hij wees naar een lederen fauteuil. ‘O, mevrouw Pieterse, wilt u zo vriendelijk zijn een glas limonade voor Lucas en een kopje koffie voor mij te halen?’

‘Jazeker, mijnheer de Bankdirecteur, de versnaperingen komen er subiet aan.’

Wat zijn die bankmensen toch beleefd en vriendelijk, dacht Lucas, en ze hebben ook hele mooie dure kleren aan.

Hij begreep eigenlijk niet zo goed waarom zijn ouders hem hadden gewaarschuwd. De Bankdirecteur was dan misschien wel de machtigste man van de hele stad maar hij kreeg toch

vooral de indruk dat hij een ontzettend vriendelijke man was. Terwijl Lucas dit dacht nam hij plaats in een prachtige lederen fauteuil. Lucas begon zich al meer op zijn gemak te voelen. Mevrouw Pieterse bracht een glas limonade en een kopje koffie.

Na een slokje koffie begon de Bankdirecteur te spreken. ‘Zo Lucas, ik heb begrepen van mevrouw Pieterse dat jij geld wil lenen.’

‘Ja,’ zei Lucas, ‘ik zou graag 100 euro’s van u willen lenen, is dat mogelijk?’

‘100 euro’s, Lucas! Dat is een boel geld. Waarom heb jij zoveel geld nodig?’

‘Nou,’ zei Lucas, ‘ik wil eigenlijk een rode BMX Sporter de Luxe fiets kopen en die kost 100 euro’s. Maar zoveel euro’s heb ik niet.’

‘Zozo, een rode BMX’ zei de Bankdirecteur. ‘Weet jij wel wat lenen inhoudt Lucas? Weet jij wel wat er allemaal bij komt kijken als jij bij mij geld leent?’

‘Ja een beetje wel,’ zei Lucas, ‘maar niet helemaal precies.’

‘Dan zal ik jou dat eerst precies uitleggen Lucas en daarna praten we verder,’ zei de Bankdirecteur. ‘Als jij bij mij geld leent dan is het wel de bedoeling dat jij dit geleende geld ook weer terugbetaalt aan mij. En over het geleende geld vraag ik rente.’

Daar heb je het weer, dacht Lucas, “rente”, maar hij hield zijn mond.

‘Het geleende geld, inclusief de rente, moet jij in termijnen aan mij terugbetalen,’ ging de Bankdirecteur verder, ‘en als jij niet in staat bent, door welke redenen dan ook, de aflossing van jouw schuld aan mij terug te betalen dan kan ik beslag laten leggen op jouw spullen, loon en andere gelden. Is dit duidelijk genoeg voor jou?’ bulderde de Bankdirecteur.

Lucas begreep er geen snars van maar durfde niet verder te

vragen en zei: 'Ja hoor, mijnheer de Bankdirecteur, volledig duidelijk.'

'Welnu, dan kunnen we tot zaken komen,' zei de Bankdirecteur. 'Voordat ik jou geld ga lenen moet ik het volgende weten. Hoeveel spaargeld heb jij, heb jij vast werk, en zo ja, wat verdien jij dan, wat zijn al jouw spullen waard en welke andere centen komen er binnen?'

'Ehhh...ik heb vast werk en een spaarpot. Wat al mijn spullen waard zijn dat weet ik zo snel niet, dan moet ik eerst naar huis om alles te berekenen,' stamelde Lucas.

'Goed,' zei de Bankdirecteur, 'ga dan eerst naar huis, schrijf alles op en kom morgen terug.'

'Lucas,' bulderde de Bankdirecteur opnieuw, 'morgen wil ik van jou weten hoeveel geld jij in jouw spaarpot hebt, hoeveel jouw spullen waard zijn, wat voor vast werk jij hebt en wat jij daarmee verdient, en welke andere inkomsten jij zoal hebt. En denk eraan Lucas,' zei de Bankdirecteur heel ernstig, terwijl hij Lucas recht in de ogen keek, 'niet jokken, alles eerlijk opschrijven. Als ik erachter kom dat jij liegt tegen mij dan ben ik wettelijk verplicht de politie te bellen en misschien kom jij dan wel in de gevangenis. Dus Lucas, heel eerlijk zijn. Begrepen?' bulderde de Bankdirecteur.

'Ja,' zei Lucas verlegen. De Bankdirecteur piepte mevrouw Pieterse op, die meteen binnenkwam.

'Ahh... mevrouw Pieterse, wilt u zo vriendelijke zijn Lucas naar buiten te begeleiden? Morgen komt Lucas terug met de benodigde bescheiden voor een lening.'

'Prima mijnheer de Bankdirecteur. Is er verder nog iets van uw dienst?'

'Nee hoor, mevrouw Pieterse, dank u. Als u Lucas naar buiten heeft begeleid kunt u uw werkzaamheden afronden en uw avond vrijelijk besteden.'

Mevrouw Pieterse knikte beleefd, pakte Lucas bij de hand en ze liepen naar de uitgang.

Eenmaal buiten, in het zonnetje, overdacht Lucas wat er nu allemaal was gebeurd. Hij was helemaal overdonderd. De bankmensen waren heel vriendelijk en beleefd, soms streng. Ook praatte de Bankdirecteur met moeilijke woorden. Volgens hem moest de Bankdirecteur heel geleerd zijn.

Lucas kijkt geen tv... maar...

Tijdens het avondeten vertelde Lucas in geuren en kleuren zijn belevenissen bij de Bankdirecteur. Ook vertelde Lucas dat die bankmensen toch wel vriendelijke en beleefde mensen waren. Lucas had het volste vertrouwen dat het allemaal goed zou komen. Zijn ouders bleven maar zeggen dat hij voorzichtig moest zijn. De Bankdirecteur was per slot van rekening niet voor niets de machtigste man van de hele stad. Lucas hoorde het amper. Volgens hem hadden zijn ouders een verkeerde indruk van de Bankdirecteur.

‘Nee hoor, gaat allemaal goed komen,’ zei Lucas opgetogen.

Na het avondeten ging Lucas ditmaal geen tv kijken maar precies uitzoeken wat hij allemaal had. Lucas pakte een vel papier en schreef op welke spullen hij allemaal had en wat deze waard waren. Hij had 20 leesboeken, 15 speciale stuiterballen, 25 normale stuiterballen, 3 voetballen, een doos vol Lego, een trein met een stoomlocomotief, 5 prachtige speelgoedauto’s, 20 gewone speelgoedauto’s en 18 dinosauriërs.

Lucas ging na hoeveel euro’s dit waard zou zijn. Na lang rekenen kwam hij op 30 euro’s. Als hij alle spullen zou verkopen kreeg hij hiervoor 30 euro’s.

Ik had niet gedacht dat mijn spullen zoveel waard waren, zei Lucas opgetogen tegen zichzelf.

Toen was de spaarpot aan de beurt. Hij telde, telde en telde nogmaals maar kwam niet verder dan 20 euro’s. Lucas vroeg zich af hoe het kon dat er zo weinig in zijn spaarpot zat. Hij had toch veel meer gespaard? Wat was er gebeurd? Hij dacht diep na, en ja hoor, hij had nog een voetbal gekocht, 3 ijsjes en een leesboek en dit alles betaald met geld uit zijn spaarpot. Ik moet wel beter gaan opletten waar ik mijn geld aan uitgeef, dacht Lucas bij zichzelf.

Lucas ging onverdroten verder met opschrijven.

Hij kreeg 2 euro's zakgeld, 3 euro's boodschappengeld en 5 euro's krantengeld per week. Hierna zette hij een grote streep onder het vel papier en schreef op: al mijn spullen zijn 30 euro's waard, in mijn spaarpot heb ik nog 20 euro's en per week verdien ik 8 euro's en krijg 2 euro's zakgeld.

In totaal heb ik een kapitaal van 50 euro's dat zijn mijn spullen en mijn spaarpot. En een inkomen van 10 euro's, dat is mijn boodschappengeld, mijn krantengeld en mijn zakgeld. Lucas was heel blij dat hij zoveel had. Hij rende naar beneden en liet trots de lijst aan zijn papa en mama zien. Hierna ging hij hup naar bed.

Die nacht droomde hij een mooie droom over hoe rijk hij wel niet was. Die ochtend, aan het ontbijt, vertelde Lucas dat hij na de school meteen naar de Bankdirecteur zou gaan om geld te lenen voor de BMX. Als hij dit geld tenminste kon lenen. En als hij de lening zou krijgen dan, ja dan, dan ging hij meteen naar de fietswinkel om zijn... zijn mooie rode BMX Sporter de Luxe te kopen.

Zijn ouders zeiden weer tegen Lucas: 'Lucas wees voorzichtig, zou jij niet beter door kunnen sparen tot jij 100 euro's hebt en pas dan die fiets kopen? Denk eraan Lucas, de Bankdirecteur is de machtigste man van de hele stad.'

'Welnee,' zei Lucas, 'ik heb genoeg spullen, spaargeld en werk om de lening terug te kunnen betalen. Maak jullie maar niet zulke zorgen. Het gaat allemaal goed komen.'

Lucas huppelde naar school, bleef even staan bij de fietsenmaker om naar de rode BMX te kijken die hij straks zou kopen. Ja, straks is ie van mij, dacht Lucas blij.

Wat zal Lucas doen?

De schooldag kroop voorbij en na de laatste bel rende Lucas naar de Stadsbank.

‘Hallo mijnheer Lucas,’ zei mevrouw Pieterse heel vriendelijk toen hij bij het bureau stond, ‘u komt voor uw afspraak met de Bankdirecteur neem ik aan?’

Lucas was verbaasd, ineens sprak mevrouw Pieterse hem aan met “mijnheer” en “u” en ze was ook nog eens vriendelijk tegen hem.

Misschien weet mevrouw Pieterse dat ik best wel veel geld heb, misschien is zij daarom wel zo beleefd en vriendelijk tegen mij, dacht Lucas.

Lucas voelde zich trots worden, ging zo recht mogelijk staan en zei zo beleefd als hij maar kon: ‘Ja mevrouw Pieterse, ik kom voor de afspraak met de Bankdirecteur over een lening.’ ‘Wilt u mij dan volgen mijnheer Lucas,’ zei mevrouw Pieterse, ‘de Bankdirecteur verwacht u al.’

Lucas was weer verbaasd, hij kon meteen doorlopen en hoefde niet te wachten. In een mum van tijd was hij weer in het kantoor van de Bankdirecteur, zat comfortabel in de mooie lederen fauteuil, kreeg een glas limonade en de Bankdirecteur keek hem vriendelijk lachend aan.

Tjonge, dit gaat de goede kant uit, ik heb mij voor niets zorgen gemaakt, dacht Lucas lachend in zichzelf.

‘Zo mijnheer Lucas, ik neem aan dat u precies hebt opgeschreven wat ik gisteren aan u gevraagd hebt?’ vroeg de Bankdirecteur in alle vriendelijkheid aan Lucas.

En weer was Lucas verbaasd. De Bankdirecteur sprak hem ook aan met “mijnheer” en “u” en hij was ook heel vriendelijk tegen hem. Dit is heel anders dan gisteren, dacht Lucas. En weer voelde Lucas zich trots, hij kreeg het gevoel dat hij serieus werd genomen in de grote geldwereld. Ja, Lucas had

hier een heel goed gevoel over en ook de Bankdirecteur leek ineens veel, tja, veel gewoner. Lucas droomde een beetje weg en hoorde ineens een stem.

‘Mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, ‘de papieren?’

‘O ja, mijnheer de Bankdirecteur. Hier zijn ze,’ en Lucas gaf de vellen papier met al zijn berekeningen aan de Bankdirecteur.

De Bankdirecteur las de papieren door, mompelde in zichzelf, knikte zo nu en dan, om uiteindelijk een rekenmachine te pakken. En toen begon de Bankdirecteur te rekenen en te rekenen. Het leek wel een eeuwigheid te duren.

Plots zei de Bankdirecteur: ‘Ik ben eruit, mijnheer Lucas. Ik kan u 100 euro’s lenen en dan betaalt u mij elke week 5,50 euro’s terug totdat de lening is afgelost. Hiervan is 5 euro’s de aflossing en de 50 eurocent is de rente die u over het geleende geld dient te betalen. Wat vindt u hiervan mijnheer Lucas, deal of geen deal?’ zei de Bankdirecteur terwijl hij zijn hand naar Lucas uitstak.

Lucas dacht snel na. Ehhh...hij verdiende 5 euro’s met het kranten bezorgen elke woensdagmiddag en dat geld zou hij dan meteen moeten betalen aan de Bankdirecteur voor de aflossing van de lening, plus nog 50 cent rente. Lucas rekende snel uit dat hij over de lening van 100 euro’s wel 10 euro’s rente moet betalen. Hij leende 100 euro’s en moest 110 euro’s terugbetalen aan de Bankdirecteur. Lucas verdiende 5 euro’s met het bezorgen van kranten en met 10 euro’s rente zou hij dan 2 woensdagmiddagen alleen voor het betalen van de rente moeten werken. Maar, dacht Lucas verder, ik heb ook nog het geld in de spaarpot, mijn zakgeld en het boodschappengeld van oma plus nog mijn spullen. Zo bekeken valt die rente wel weer mee. Ik doe het, dacht Lucas, die BMX vind ik toch wel belangrijker dan dat beetje rente.

Lucas zei dan ook snel met ferme stem: ‘Deal, mijnheer de Bankdirecteur.’

En zo schudden Lucas en de Bankdirecteur elkaar de hand en de deal was gesloten.

‘Zo,’ zei de Bankdirecteur, ‘nu de zakelijke besprekingen achter de rug zijn ga ik uw leencontract opmaken. Dit dient u dan te ondertekenen waarna u uw geld bij mevrouw Pieterse kunt ophalen. Ik ben zo terug mijnheer Lucas, geniet maar van de limonade.’

De Bankdirecteur liep weg uit het kantoor en kwam al na een minuutje terug en overhandigde Lucas het leencontract. Het leencontract was een hele dikke stapel papieren en zag er heel officieel uit.

‘Lees dit maar even door,’ zei de Bankdirecteur, ‘en als u het eens bent met wat erin staat, dan graag uw handtekening op de stippellijn daar.’

Lucas was wat uit het veld geslagen. Lucas kon wel goed lezen, maar dit waren zoveel pagina’s met zulke moeilijke woorden. Lucas begreep er weinig van maar deed net alsof hij alles las en alles snapte, terwijl hij langzaam het contract doorbladerde.

Tijdens het net-alsof-lezen liet Lucas het gesprek en alles wat er gebeurd was nog een keer de revue passeren. De Bankdirecteur en mevrouw Pieterse spraken hem aan met “mijnheer” en “u”, waren heel vriendelijk en hij kreeg meteen limonade. Ja, Lucas vertrouwde de Stadsbank en Bankdirecteur wel. Trouwens de papieren zagen er heel officieel uit.

Het zit wel snor, dacht Lucas en hij zette zijn handtekening op de stippellijn en gaf het leencontract terug aan de Bankdirecteur.

‘Het is mij een genoegen zaken met u te doen mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur en overhandigde Lucas een kopie van het leencontract.

‘Bewaar deze kopie goed mijnheer Lucas, dat is belangrijk.’

Het origineel bewaar ik in mijn kluis. U kunt zich vervoe-
gen bij mevrouw Pieterse en zij zal u 100 euro's geven. Elke
woensdagmiddag kom ik, vlak voor het avondeten, bij u
langs om de aflossing en de rente te innen. Net zolang totdat
de lening met rente is afgelost. Dank u wel mijnheer Lucas
voor onze prettige samenwerking,' zei de Bankdirecteur
vriendelijk, terwijl hij Lucas naar de hal loodste.

'Ja, ik vind het ook prettig om zaken met u te doen' zei Lucas.
Ze schudden elkaar de hand en toen liep Lucas naar me-
vrouw Pieterse.

Mevrouw Pieterse overhandigde Lucas een briefje van 100
euro, begeleidde hem vriendelijk naar buiten en wenste hem
nog een prettige dag.

Pfoe, dacht Lucas toen hij buiten stond, dat lenen ging een-
voudiger dan ik had verwacht.

Vervolgens liep hij met een stevig pas naar de fietswinkel.
Tijdens de wandeling begon Lucas zich steeds blijer en blijer
te voelen. Jaaa, hij had geld geleend, hij was nu deel van de
grote geldwereld en eindelijk kon hij de BMX kopen. Lucas
flood een vrolijke deun onderweg. Het laatste stukje naar de
fietswinkel kon Lucas zich niet meer inhouden en begon te
rennen. Hij maakte echter rustig en beheerst de winkeldeur
open, want dat doen grote geldmensen dacht hij, en liep naar
de fietsmaker.

Hoera!

‘Goedemiddag, mijnheer de Fietsenmaker, ik kom de rode BMX Sporter de Luxe kopen. En ik betaal contant.’

‘Goedemiddag Lucas,’ zei de fietsenmaker, ‘ik heb jou al vaak zien kijken naar de BMX en nu is het dan zover dat jij hem komt kopen?’

‘Ja,’ riep Lucas, ‘nu kom ik hem kopen en ik neem hem meteen mee.’

De fietsenmaker pakte de BMX uit de vitrine, stelde hem af op Lucas, maakte de rekening op en zei: ‘Dat is dan 100 euro’s Lucas.’

Vol trots betaalde Lucas de fietsenmaker.

‘Hier heb jij de rekening en jij weet dat BMX een jaar lang garantie geeft op de Sporter de Luxe,’ zei de fietsenmaker.

‘Ja dat weet ik,’ zei Lucas, ‘dank u wel mijnheer de Fietsenmaker, het was mij een genoegen zaken met u te doen.’ En Lucas liep, met zijn BMX, de winkel uit.

De fietsenmaker was verbaasd: Waarom praatte Lucas ineens zo deftig? Ach, zal wel de jeugd van tegenwoordig zijn, dacht hij en ging verder met het plakken van een band.

Eenmaal buiten ging Lucas voorzichtig op de rode BMX zitten en fietste nog voorzichtiger naar huis.

Tjonge, deze BMX fietste nog lekkerder dan hij had verwacht. Wat een mooie fiets. Hij was blij dat hij toch geld had geleend, ondanks de rente. Deze fiets was die rente dubbel en dwars waard.

Lucas fietste naar huis en sleurde bijna papa, mama en zijn zusje naar buiten om hen zijn nieuwe fiets te laten zien. Papa was meteen onder de indruk: ‘Wat een mooie, stoere fiets heb jij gekocht Lucas. Wat een blinkende spaken en blits zadel.’

Mama vond de rode kleur ontzettend mooi en zijn zusje wilde al meteen op de drager gaan zitten.

‘Ja, ik ben er erg blij mee,’ zei Lucas, ‘en nu laat ik hem aan al mijn vrienden en vriendinnen zien. O ja, hier is mijn leencontract mama. Kun jij dit onder mijn spaarpot leggen?’ zei Lucas en gaf het leencontract aan zijn moeder. Moeder wilde nog wat zeggen maar Lucas scheurde al weg op zijn fiets naar zijn vrienden en vriendinnen.

Zijn vrienden en vriendinnen keken bewonderend naar zijn nieuwe fiets. Sommige vrienden leken te denken, O had ik maar zoveel geld als Lucas, dan kocht ik ook een BMX. En sommige vriendinnen leken te denken: Lucas moet wel heel rijk zijn om zo een dure fiets te kunnen kopen.

Lucas was trots, heel trots dat hij zijn BMX had.

Wat ben ik blij dat ik geld heb geleend, dacht hij lachend in zichzelf en fietste heel stoer een rondje in de straat. Lucas ging de volgende dag op zijn BMX naar school. Onderweg dacht hij: Met de fiets naar school gaat veel sneller dan lopen. Nu kan ik zelfs iets langer in bed blijven.

Aflossing en rente

Die woensdagmiddag ging hij de kranten rondbrengen op zijn fiets. De Lange Lindelaan was ineens veel minder lang. Yep, zie je wel, dacht Lucas, ik had die fiets gewoon nodig voor mijn werk.

Hij was dan ook zo klaar met het bezorgen van de kranten en fietste snel naar de oom van Fred om zijn 5 euro's op te halen. Hierna fietste hij nog sneller naar huis. Eenmaal thuis gingen die 5 euro's meteen in de spaarpot.

Toen oma langskwam, voor de grote boodschappen, liet Lucas zijn nieuwe fiets zien. Ook oma vond dat Lucas een hele mooie, stevige fiets had uitgezocht. Lucas glunderde.

De deurbel klingelde. Mama deed de deur open en de Bankdirecteur zei: 'Goedemiddag mevrouw. Is mijnheer Lucas thuis want ik kom de aflossing en rente ophalen?'

'Ja hoor,' zei mama, 'komt u maar binnen mijnheer de Bankdirecteur. Hebt u misschien zin in een kopje koffie?'

'Nee dank u,' zei de Bankdirecteur, 'ik heb nog veel te doen en kan niet lang blijven.' Lucas had gehoord dat de Bankdirecteur was binnengekomen en rende de trap af naar beneden om de Bankdirecteur te begroeten.

'Hallo, mijnheer de Bankdirecteur,' zei Lucas vriendelijk. En toen schudden Lucas en de Bankdirecteur elkaar de hand.

'Goedemiddag, mijnheer Lucas, ik kom de aflossing en rente ophalen voor deze week.'

'Ja hoor,' zei Lucas, 'ik heb het geld boven op mijn kamer liggen en zal het even voor u halen.'

Lucas rende weer naar boven, pakte zijn spaarpot en haalde er 5 euro's uit voor de aflossing en 50 eurocent voor de rente. Toen hij de spaarpot weer terug zette zag hij het leencontract en dacht: dat zal ik straks op mijn gemak eens doorlezen.

Eenmaal beneden gaf hij de 5,50 euro's aan de Bankdirecteur. 'Bedankt mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur, 'uw schuld aan mij bedraagt nu nog 95 euro's. Tot volgende week mijnheer Lucas.' En toen liep de Bankdirecteur naar buiten.

En zo ging dat elke woensdag. Elke woensdagmiddag kwam de Bankdirecteur langs en Lucas loste elke week 5 euro's van de lening af en betaalde elke week de 50 eurocent rente. Lucas zijn lening werd elke week iets kleiner, 90 euro's, 85 euro's, 80 euro's, 75 euro's.

Lucas vond het de goede kant op gaan.

Nog maar een paar weken en ik heb de lening, met de rente, afgelost dacht Lucas. En dan kan ik misschien weer opnieuw geld lenen bij de Bankdirecteur voor een nog mooiere fiets.

En elke week, als hij de aflossing en rente uit zijn spaarpot haalde, zag hij het leencontract liggen, en elke keer dacht Lucas: ga ik straks wel lezen. Maar dat deed Lucas niet want het waren toch wel veel bladen met heel veel moeilijke woorden. Ik hoef dat leencontract eigenlijk ook niet te lezen, het gaat toch goed zo dacht Lucas.

Oeps!

De volgende woensdagmiddag gebeurde er iets ergs. Lucas had net de volle tas met kranten opgehaald en fietste zo snel mogelijk naar de Lange Lindelaan toen hij ineens “pang, pang” hoorde.

Lucas remde zo snel mogelijk en toen hij afstapte van zijn fiets zag hij het al. Alle twee de banden van zijn BMX waren helemaal kapot geknapt.

Lucas begon te huilen en zag, door zijn tranen heen, een flink stuk scherp glas liggen.

Hij had zo snel gefietst dat hij het glas niet had zien liggen op het fietspad en hij was er pardoes over heengereden. Lucas parkeerde zijn fiets in het eerste fietsrek dat hij tegen kwam en liep, met zijn tas over zijn schouder naar de Lange Lindelaan. Ondertussen huilde hij zo nu en dan. Wat was hij toch stom geweest, hoeveel zal de reparatie gaan kosten, waarom had hij niet beter uitgekeken? Toen hij eindelijk de kranten had bezorgd liep hij terug, haalde de fiets uit het rek, liep naar de oom van Fred, kreeg 5 euro's en liep toen, met zijn kapotte fiets in zijn hand, naar de fietsenmaker.

‘Hallo Lucas,’ zei de Fietsenmaker vriendelijk, ‘is er iets aan de hand met jouw nieuwe fiets misschien?’

‘Ja,’ zei Lucas, ‘kijk maar eens mijnheer, alle twee de banden zijn helemaal kapot. Ik ben per ongeluk door een groot stuk glas gereden.’

Toen Lucas dat zei begon hij weer te huilen.

‘Ach, ach Lucas, laten we eerst eens kijken wat er precies aan de hand is,’ zei de fietsenmaker troostend.

De fietsenmaker inspecteerde de fiets en zei: ‘Oei, oei Lucas, de banden zijn niet meer te plakken. Er zullen toch echt twee nieuwe binnen- en buitenbanden op moeten. Eens kijken wat dat gaat kosten,’ zei de fietsenmaker terwijl hij de BMX

banden opzocht in het grote bandenboek.

‘Jouw BMX heeft hele speciale banden Lucas en deze zijn heel duur,’ ging de fietsmaker verder. ‘De reparatie, 2 banden en oppompen kost 25 euro’s.’

Lucas schrok hiervan, 25 euro’s! ‘Wat is dat duur zeg,’ zei Lucas tegen de fietsmaker.

‘Tja, Lucas, daar kan ik ook niets aan doen,’ zei de fietsmaker.

Lucas dacht snel na en dacht: ik heb nog geld in de spaarpot en kan met dat geld wel de banden betalen. En ik kan de fiets eigenlijk ook niet missen voor het rondbrengen van de kranten en voor oma’s kleine boodschappen. Als ik de fiets niet laat repareren kan ik trouwens helemaal niet meer fietsen. En wat zullen mijn vrienden en vriendinnen wel niet van mij denken als ik de fiets niet laat repareren?

Hij zei tegen de fietsmaker: ‘Repareer mijn fiets maar mijnheer de Fietsmaker.’

‘Is goed Lucas, morgenmiddag kun jij hem komen ophalen. Tot morgen.’

‘Tot morgen,’ zei Lucas en liep naar huis.

Thuisgekomen vertelde hij het ongeluk aan zijn papa en mama. Zo nu en dan moest hij nog even huilen. Zijn papa en mama deden hun best om Lucas te troosten, en dat hielp. Lucas was net klaar met het vertellen van het verhaal toen de deurbel klingelde. Mama deed open en hij hoorde dat mama praatte tegen de Bankdirecteur.

‘Hallo, mijnheer de Bankdirecteur,’ zei Lucas verdrietig. En toen schudden Lucas en de Bankdirecteur elkaar de hand.

‘Goedemiddag mijnheer Lucas, ik kom de aflossing en rente ophalen voor deze week.’

Lucas zei: ‘Mijnheer de Bankdirecteur, ik heb zojuist per ongeluk beide banden helemaal stuk gereden en de reparatie gaat 25 euro’s kosten.’

‘Heel vervelend voor u maar ik heb er alle vertrouwen in dat alles goed komt. U bent tenslotte een slimme kerel. Zo, dan ontvang ik nu graag de 5,50 euro’s aflossing en rente van deze week mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur.

Lucas haalde het briefje van 5 euro uit zijn zak dat hij net gekregen had van de oom van Fred en gaf dat alvast aan de Bankdirecteur.

‘En de 50 eurocent rente dan mijnheer Lucas?’ zei de Bankdirecteur.

‘Een moment mijnheer de Bankdirecteur. Ik ga de 50 eurocent even uit mijn spaarpot halen,’ zei Lucas en rende de trap op naar zijn kamer, pakte de 50 eurocent uit zijn spaarpot, rende naar beneden en gaf deze aan de Bankdirecteur.

‘Bedankt mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, ‘uw schuld aan mij bedraagt nu nog 70 euro’s. Tot de volgende week mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur en liep naar buiten.

Na het avondeten ging Lucas naar zijn kamer om zijn spaargeld te tellen. Lucas keerde de spaarpot om en begon te tellen en te tellen, maar kwam niet verder dan 30 euro’s.

Er zit nog maar 30 euro’s in de spaarpot! Wat heb ik met al dat andere geld toch gedaan? dacht Lucas. En ja hoor hij had 8 ijsjes en 4 zakjes drop gekocht. O ja, hij was ook nog met zijn vriendin Sophie naar een film gegaan in de bioscoop.

Ik moet toch beter gaan opletten waar ik het geld aan uitgeef, dacht Lucas.

Ik ga een kasboek bijhouden. Lucas pakte een groot vel papier en schreef bovenaan Kasboek en begon te schrijven.

Hij schreef op: spaarpot 30 euro’s, lening 70 euro’s, de rente over de 70 euro’s is 7 euro’s. Vanaf nu zou hij alle inkomsten en uitgaven gaan opschrijven zodat hij altijd wist hoeveel geld hij nog had en waar hij geld aan had uitgegeven. Met een goed gevoel legde Lucas zijn nieuwe Kasboek onder zijn spaarpot, bovenop het leencontract. Ja, dat leencontract

moet ik toch echt eens een keertje gaan lezen, dacht hij nog toen hij tevreden naar beneden liep.

Lucas praatte daarna nog even met papa en mama, speelde verstoppertje met zijn zusje, keek nog wat tv en toen..hup naar bed.

's Ochtends na het ontbijt haalde hij 25 euro's uit zijn spaarpot voor de fietsenmaker, stopte deze in zijn zak en liep naar school. Eindelijk was de schooldag voorbij en Lucas rende naar de fietsenmaker. Toen Lucas de winkel binnenstapte zag hij dat de Bankdirecteur met de fietsenmaker aan het praten was. Hij zei: 'Hallo mijnheer de Bankdirecteur en mijnheer de Fietsenmaker.'

De Bankdirecteur zei: 'Goedemiddag mijnheer Lucas. Wilt u zo vriendelijk zijn buiten de winkel te wachten totdat mijnheer de Fietsenmaker en ik klaar zijn met de zakelijke besprekingen?'

Lucas was wat verbaasd maar ging toch naar buiten en wachtte.

Een korte tijd later ging de deur open en de Bankdirecteur stapte naar buiten.

'Nog een prettige dag verder mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur, en liep strak door in de richting van de Stadsbank.

'Hallo mijnheer de Fietsenmaker,' zei Lucas, 'ik kom mijn fiets ophalen.'

De fietsenmaker zei: 'Hallo Lucas, een momentje, dan haal ik jouw fiets uit mijn werkplaats,' en liep naar de werkplaats. 'Alsjeblieft Lucas, jouw fiets, hij is weer zo goed als nieuw.' 'Wilde de Bankdirecteur een nieuwe fiets kopen?' vroeg Lucas nieuwsgierig aan de Fietsenmaker.

'Nee hoor Lucas. Ik wil gaan uitbreiden en daarvoor heb ik meer geld nodig dan er in mijn spaarpot zit. De Bankdirecteur

kwam kijken of het voor mij mogelijk is om geld te lenen,' zei de fietsenmaker.

'O,' zei Lucas, terwijl hij dacht: O ja, grote mensen lenen ook geld bij de Bankdirecteur. Daarom is die Bankdirecteur de machtigste man van de hele stad. Iedereen leent geld bij hem. 'Nou Lucas, hier is de rekening voor jouw fiets, welgeteld 25 euro's,' zei de fietsenmaker.

Lucas gaf de fietsenmaker de 25 euro's, stapte op zijn fiets en fietste, voorzichtig deze keer, naar huis.

Eenmaal thuis rende Lucas naar boven en pakte zijn Kasboek en werkte dit bij.

Nu zaten er nog maar 5 euro's in zijn spaarpot en hij had een totale schuld van 77 euro's, de aflossing en de rente, aan de Bankdirecteur. Lucas was wat teleurgesteld, maar er was niets aan te doen. En vanaf nu zou hij heel voorzichtig fietsen, zeker als hij de kranten ging rondbrengen.

Die zaterdag fietste hij naar oma om de kleine boodschappen te halen. Eenmaal aangekomen bij het huis van oma zag hij dat er een flinke verbouwing aan de gang was 3 huizen verderop.

Lucas vroeg aan oma wat ze daar toch aan het verbouwen waren.

'Daar komt een supermarkt Lucas, een hele grote,' zei oma, 'en over een week gaat hij al open.' 'Ik vind het heel fijn,' ging oma verder, 'dan kan ikzelf alle boodschappen gaan halen die ik nodig heb en dan hoeft ik papa en jou niet meer te vragen. Hier is mijn laatste boodschappenlijst voor jou, Lucas.'

Lucas stapte bedremmeld op zijn fiets en fietste voorzichtig, voor de laatste keer, naar de supermarkt, 6 straten verderop.

Onderweg dacht Lucas: Verdikkeme, nu verdien ik elke week 3 euro's minder en moet ik het zuiniger aan gaan doen of misschien nog een andere bijbaan vinden. Die nieuwe supermarkt is wel heel fijn voor oma maar jammer van de kleine

boodschappen en de grote boodschappen halen samen met papa. Ik hoop maar dat oma dan wat vaker bij ons op bezoek komt.

Toen Lucas met de boodschappen terug was bij oma, gaf oma hem een briefje van 5 euro.

‘Hier Lucas,’ zei oma, ‘jouw laatste boodschappengeld. Jij krijgt 2 euro’s fooi als dank voor het elke zaterdag halen van de kleine boodschappen. Zeg maar tegen jouw papa dat oma voortaan zelf alle boodschappen gaat halen.’

‘Zeker oma. Zal ik doen. En bedankt voor de fooi,’ zei Lucas, ‘ik hoop wel dat u elke week op bezoek komt oma. Anders ga ik u missen.’

‘Zeker lieve Lucas,’ zei oma terwijl ze hem een kusje op zijn voorhoofd gaf, ‘ik kom elke week even op bezoek.’

‘Dag oma,’ zei Lucas.

‘Dag Lucas,’ zei oma.

Lucas stapte op zijn fiets, zwaaide naar oma en fietste naar huis.

Thuisgekomen vertelde hij aan papa en mama dat oma voortaan zelf de boodschappen ging halen in de nieuwe supermarkt en daarna rende hij naar boven. De 5 euro’s stopte hij meteen in de spaarpot. Hierna pakte hij het kasboek en werkte dit bij. Nu had Lucas 10 euro’s in de spaarpot en 77 euro’s schuld bij de Bankdirecteur. Lucas voelde zich stukken beter nu hij 5 euro’s meer in zijn spaarpot had.

Zo, nu ga ik lekker spelen met mijn vrienden en vriendinnen, dacht Lucas en rende naar buiten.

Zondagochtend kreeg Lucas zijn 2 euro’s zakgeld van mama en bedacht toen dat hij hiervan 50 eurocent ging sparen. Hij stopte de 50 eurocent in zijn spaarpot en werkte zijn kasboek bij.

Hij had nu 10,50 euro’s spaargeld en moest nog 77 euro’s betalen aan de Bankdirecteur.

En die woensdagmiddag kwam de Bankdirecteur, meteen nadat Lucas zijn krantengeld had opgehaald bij de oom van Fred, de aflossing en rente innen. Toen de Bankdirecteur weer naar buiten liep zei hij: ‘Mijnheer Lucas, uw schuld aan mij bedraagt nog 65 euro’s. Tot volgende week.’

‘Tot volgende week mijnheer de Bankdirecteur,’ zei Lucas.

Hierna ging Lucas meteen naar zijn kamer en werkte zijn kasboek bij.

Hij had nog 10 euro’s spaargeld, moest nog 65 euro’s aflossen en nog 6,50 euro’s rente betalen.

Toen hij het kasboek onder zijn spaarpot legde zag hij weer het leencontract liggen. Moet ik toch echt eens een keertje doorlezen, dacht Lucas, maar dat doe ik straks wel, ik ga eerst avondeten.

Maar na het avondeten keek Lucas tv en hierna ging hij hup naar bed.

Ai!!!

Die zaterdag gebeurde er iets heel ergs. Lucas was rustig aan het fietsen in het park. Het was warm en de zon scheen lekker door de bomen. Al fietsend hoorde Lucas ineens “krak” en zag nog net dat er een tak afbrak van de boom waar hij net onder fietste. Hij kon niet meer remmen, fietste over de tak heen en toen gleed het stuur uit zijn handen. Hij viel, met fiets en al, hard op de grond. Lucas had veel pijn en begon meteen te huilen. Gelukkig was de buurman ook in het park. Hij was aan het wandelen met zijn hond. Hij zag Lucas vallen en liep er direct heen. De buurman had EHBO gehad en zag meteen dat Lucas pijn had aan zijn rechterbeen.

‘Lucas, blijf rustig liggen want het lijkt erop dat jij jouw rechterbeen flink hebt gekneusd, misschien is het zelfs wel gebroken,’ zei de buurman. En toen belde de buurman meteen een ambulance. Hierna begon hij Lucas te troosten.

‘Lucas, zo meteen komt de ambulance die jou naar het ziekenhuis brengt. In het ziekenhuis doen ze, denk ik, gips om jouw been en na enkele weken is jouw been dan weer als nieuw. Ik ga nu jouw mama bellen.’

De buurman belde mama en binnen een mum van tijd was mama ter plekke en begon Lucas ook te troosten.

De ambulance kwam met loeiende sirenes aanrijden. Lucas werd in de ambulance gelegd, mama ging naast Lucas zitten en samen met de ambulancebroeders reden ze richting ziekenhuis.

Eenmaal in het ziekenhuis kreeg Lucas meteen een pil tegen de pijn en er werden röntgenfoto’s gemaakt van zijn been. Nadat de dokter de foto’s bekeken had ging Lucas naar de gipskamer en daar kreeg hij gips om zijn rechterbeen. Lucas was nog helemaal bibberig van al die drukte maar hoorde dat

de dokter tegen mama zei: 'Het ziet er goed uit mevrouw, het gips moet er drie weken om blijven zitten. Over drie weken verwacht ik jullie terug voor controle om te kijken of het gips er dan al af kan. De ambulancebroeders zullen jullie naar huis brengen.'

Eenmaal thuis mocht Lucas drie dagen niet lopen op het gips, hij moest eerst rust houden had de dokter gezegd. Papa haalde Lucas zijn bed naar de woonkamer en daar lag Lucas dan.

Lucas keek door het raam naar buiten en voelde zich erg zielig.

Toen dacht hij: Mijn fiets, waar is mijn fiets? Lucas riep mama en zij zei dat de buurman de fiets had meegenomen uit het park en hij had de fiets in de schuur gezet.

'Gelukkig,' zei Lucas en viel toen pardoes in slaap. Zo moe was hij geworden van die hele toestand.

Zondagochtend werd Lucas laat wakker en hoorde oma praten met mama.

'Oma,' riep Lucas, 'gisteren heb ik een ongeluk gehad en ik heb toen mijn been gebroken.'

'Ja,' zei oma, 'daarom ben ik hier, ik kom op ziekenbezoek. En, ik heb wat lekkers voor jou meegebracht,' waarna oma een grote reep chocolade uit haar tas pakte.

'Mmm, dat ziet er lekker uit,' zei Lucas, 'dank u wel, oma.'

Die zondag kwamen ook al zijn vrienden en vriendinnen op ziekenbezoek en, ondanks alles, vond Lucas het toch wel gezellig.

Maandagochtend belde mama met juffrouw Anneke en Lucas hoefde pas woensdag weer naar school te gaan. Lekker, enkele dagen extra vrij, dacht Lucas lachend.

Hierna belde mama de oom van Fred en zei dat Lucas de

komende zes weken niet zou komen werken. De oom van Fred zei dat hij deze week nog wel even langs zou komen op ziekenbezoek.

Dinsdag mocht Lucas dan eindelijk lopen op het gips. In het begin was het even wennen maar na een half uurtje kwam hij al redelijk vooruit. Ja dit gaat wel lukken de komende zes weken, dacht Lucas, ik kan dan wel niet rennen of fietsen maar ik hoef ook niet op bed te liggen.

Lucas liep vervolgens naar de schuur om zijn fiets te bekijken.

Toen hij zijn rode BMX Sporter de Luxe zag begon hij te huilen. Er zaten hele grote krassen op het frame en op het achterspatbord, het stuur was verbogen en het achterwiel miste drie spaken.

Ohh, wat erg, dacht Lucas, eerst moet ik de fiets laten repareren, zo kan ik er niet op fietsen, dat is veel te gevaarlijk. Toen kwam ineens de gedachte boven: hoeveel zal dat gaan kosten?

Oei, dat zal wel een dure reparatie gaan worden, dacht Lucas. Lucas pakte zijn fiets en strompelde naar de fietsenmaker.

‘Nou, nou,’ zei de fietsenmaker toen hij naar de fiets keek, ‘wat is er toch gebeurd Lucas?’

Lucas vertelde de fietsenmaker van het ongeluk en de fietsenmaker knikte begripvol.

De fietsenmaker bekeek Lucas zijn fiets en zei: ‘Het gaat jou 25 euro’s kosten Lucas om jouw fiets helemaal te repareren.’

‘25 euro’s!’ riep Lucas, ‘zoveel geld heb ik niet eens.’

‘Tja,’ zei de fietsenmaker, ‘jij kunt ook alleen het stuur en de spaken laten repareren dan kun jij tenminste weer fietsen. De krassen komen later dan wel aan de beurt. De reparatie van het stuur en de spaken gaat jou 10 euro’s kosten.’

‘Nou,’ zei Lucas, ‘ik kan toch enkele weken lang niet fietsen omdat mijn been in het gips zit. Volgens mij is het ver-

standiger als ik over zes weken nog eens terugkom. Maar kunt u het niet wat goedkoper maken voor mij mijnheer de Fietsenmaker?’ vroeg Lucas.

‘Helaas Lucas,’ zei de fietsenmaker, ‘ik heb geld geleend van de Bankdirecteur voor de verbouwing en moet veel aflossing en rente betalen. Ik kan het echt niet goedkoper voor jou doen Lucas, helaas.’

Oeps, dacht Lucas ineens, morgen moet ik ook mijn aflossing en rente betalen aan de Bankdirecteur, na de krantenwijk. O jee, ik kan geen kranten rondbrengen met mijn gipsbeen. Stom dat ik daar nu pas aan denk, maar als ik geen kranten rondbreng dan verdien ik ook niets. Hij voelde zich meteen ongelukkiger worden. Kan ik mijn lening en rente dan nog wel aflossen? Hoeveel geld heb ik eigenlijk nog in mijn spaarpot?

Controle

Eenmaal thuis controleerde Lucas meteen zijn spaarpot maar kwam niet verder dan 11 euro's. Gelukkig had hij de afgelopen zondag één euro van zijn zakgeld gespaard.

O jee, dacht Lucas, ik kan nog maar twee weken de aflossing en rente betalen. En wat als ik hierna de resterende aflossing en rente niet kan betalen? Wat gebeurt er dan? Wat moet ik doen?

Lucas voelde zich ineens heel, heel ongelukkig en begon zich zorgen over zijn toekomst te maken.

Ik zit flink in de problemen, dacht Lucas en begon te huilen.

Toen de Bankdirecteur die woensdag de aflossing en rente kwam ophalen vertelde Lucas het hele verhaal en ook dat hij hierna alleen nog maar één aflossing en rente kon betalen.

'Nou, nou mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur, 'heel vervelend voor u maar ik ben van mening dat u hiervoor vast een oplossing weet te vinden. Mijnheer Lucas, uw schuld aan mij bedraagt nog 60 euro's. Veel sterkte met uw been, uw fiets en tot de volgende week.' En toen liep de Bankdirecteur strak naar buiten.

Lucas was beduusd. De Bankdirecteur was helemaal niet bezorgd geweest over Lucas of over de resterende schuld of over de aflossing en de rente. Eigenlijk had de Bankdirecteur helemaal niet vriendelijk gereageerd. Lucas kreeg de indruk dat de Bankdirecteur het helemaal niet interesseerde hoe het met hem ging.

Nee, dacht Lucas, de Bankdirecteur denkt alleen maar aan geld en niet aan de mensen.

Lucas voelde zich een beetje boos worden. Lucas begreep het allemaal niet zo goed. De Bankdirecteur was toch altijd heel beleefd en vriendelijk tegen Lucas. En Lucas werd aange-

sproken met “mijnheer” en “u”. En Lucas had zelfs limonade gekregen.

O wat stom van mij, dacht Lucas, de deftigheid, de vriendelijkheid en de beleefdheid van de Bankdirecteur is alleen maar een farce, een truc, een toneelstuk, niet echt gemeend. De Bankdirecteur denkt alleen maar aan geld en niet aan de mensen. Oei, oei, wat zal de Bankdirecteur de volgende week zeggen, wat gaat er toch gebeuren als ik daarna de afflossing en rente niet meer kan betalen?

De voorwaarden

Na het avondeten ging hij dit bespreken met zijn papa en mama.

Mama was heel praktisch en zei: 'Eerst maar eens dat leencontract goed doorlezen,' en mama liep meteen naar Lucas zijn slaapkamer en was snel terug met het leencontract.

Papa was ondertussen een pot koffie aan het maken en na tien minuten zaten papa, mama en Lucas aan de grote keukentafel en mama begon hardop het leencontract voor te lezen.

Er stonden zoveel moeilijke woorden in dat papa het woordenboek uit de boekenkast moest halen. Mama pakte na een tijdje de rekenmachine, een pen en een leeg vel papier.

Papa en mama begonnen het leencontract langzaam door te lezen, dingen op te schrijven en de moeilijke woorden op te zoeken. Ondertussen werd ook het rekenapparaat regelmatig gebruikt. Lucas zat er voor spek en bonen bij en nam soms een slokje van zijn glas limonade. Na een uurtje waren papa en mama klaar en zei mama tegen Lucas: 'We zijn eruit!'

Lucas was heel benieuwd maar ook een beetje bang.

'Lucas,' zei mama, 'papa en ik zijn tot de volgende conclusies gekomen. Als jij de aflossing en rente niet kan betalen dan wordt jouw fiets meegenomen door de Bankdirecteur. De Bankdirecteur gaat dan jouw fiets verkopen. Als de Bankdirecteur hiervoor minder geld krijgt dan de aflossing en rente die jij nog moet betalen, dan mag hij net zoveel andere spullen van jou meenemen en verkopen totdat de hele lening met rente afgelost is.'

Toen mama dit zei voelde het voor Lucas net alsof hij een baksteen had gegeten. Hij kreeg een dof, zwaar gevoel in zijn maag. Mama merkte dit op en streekte Lucas troostend over zijn hoofd.

Hierna ging mama verder: 'Jouw schuld aan de Bankdirecteur

bedraagt nog 60 euro's en de rente is 6 euro's, jij moet in totaal nog 66 euro's terugbetalen aan de Bankdirecteur. Jij kunt nog één aflossing met rente betalen. Dus na de volgende woensdag moet jij de Bankdirecteur nog 55 euro's aflossing en 5,50 euro's rente betalen. Als jij hierna niets meer kunt aflossen neemt de Bankdirecteur jouw fiets en net zoveel spullen van jou mee om jouw schuld te kunnen betalen. En als dan blijkt dat al jouw spullen niet genoeg geld opleveren om jouw schuld aan de Bankdirecteur af te lossen, dan blijf jij schuld houden aan de Bankdirecteur. Hierover moet jij dan extra rente betalen als boete voor het niet kunnen aflossen. Dit betekent, in het ergste geval, dat jij jouw fiets en al jouw spullen kwijt bent. En dan, als jij weer beter bent ook nog vele weken voor niets kranten moet bezorgen. Dit om het restant van de schuld, inclusief de boeterente te kunnen terugbetalen aan de Bankdirecteur.'

Nadat mama dit gezegd had begon Lucas heel hard te huilen, hij zag niet in hoe dit nog ooit goed zou kunnen komen. Hij zou geen fiets meer hebben, zijn spullen zouden weg zijn en misschien moest hij wel weken en weken werken om de restschuld te kunnen aflossen aan de Bankdirecteur.

Hij zou niets, maar dan ook niets meer hebben. Hij zou helemaal blut zijn.

Hij zag geen uitweg meer, hij zou alles kwijt zijn en dan ook nog voor niets moeten werken.

Zou hij ooit de schuld kunnen aflossen, zou dit nog ooit goed komen? Lucas voelde zich hopeloos, verdrietig, depressief, dom en oneerlijk behandeld.

Lucas had toch alles volgens het boekje gedaan? Hij had geen rare dingen uitgespookt. Hij was altijd eerlijk en ijverig geweest. Waar was het mis gegaan?

Lucas besloot morgen flink te gaan nadenken. Maar voor nu, eerst maar proberen te slapen.

Lucas maakt zich zorgen

Lucas sliep die nacht heel slecht. Hij werd vaak wakker, hij droomde akelig en stond heel verdrietig op. Het was zelfs zo erg dat hij amper wat at tijdens het ontbijt, zoveel zorgen maakte hij zich.

Op school ging het al niet veel beter. Steeds maar weer spookte de Bankdirecteur, zijn schuld, zijn fiets en zijn spullen door zijn hoofd. Steeds maar weer.

Oei, oei, zou dit nog ooit goed komen? Zou dit nog ooit goed komen?

Nadat de school was afgelopen en Lucas strompelend op zijn gegipste been thuis was, zag hij de auto van de oom van Fred voor zijn ouders' huis staan. Lucas fleurde weer een beetje op. Misschien heeft de oom van Fred wel een oplossing, dacht Lucas hoopvol, de oom van Fred leent tenslotte ook geld van de Bankdirecteur.

Toen Lucas binnenstapte hoorde hij de oom van Fred en mama gezellig met elkaar praten.

Toen de oom van Fred Lucas zag riep hij meteen: 'Hallo Lucas, fijn jou weer op de been te zien. Ga snel zitten want ik heb een cadeautje voor jou meegenomen.'

Lucas ging zitten, nam het pakje aan en toen hij het openmaakte zat daar de mooiste dinosaurus in die hij ooit gezien had. Een prachtige porseleinen, Delfts Blauwe Tyrannosaurus Rex.

'Oooh,' riep Lucas, 'bedankt, heel erg bedankt. Dit is de mooiste dino die ik ooit gezien heb. Dank u wel.'

En Lucas schudde de hand van de oom van Fred.

'Heel mooi om te horen dat jij er blij mee bent,' zei de oom van Fred, 'ik hoorde van jouw ouders dat jij dino's verzamelt. En omdat jij een hele goede krantenbezorger bent, heb ik

naar een speciale gezocht. Dat jij maar weer snel beter mag worden Lucas,' zei de oom van Fred.

Lucas zette zijn nieuwe dino voorzichtig neer op het tafeltje naast de tv en besloot toen de stoute schoenen aan te trekken.

'Ik heb een groot probleem,' zei Lucas tegen de oom van Fred, 'en misschien kunt u mij helpen'

'Nou Lucas, barst maar los,' zei de oom van Fred.

Lucas vertelde het hele verhaal van het geld lenen, de fiets die hij hiervoor gekocht had, de voorwaarden die stonden in het leencontract en hoeveel geld zijn spullen waard waren en hoeveel geld hij nog had in zijn spaarpot.

De oom van Fred luisterde aandachtig, knikte zo nu en dan en zei toen: 'Tja, geld lenen klinkt altijd heel goed totdat je de kleine lettertjes gaat lezen. Ik heb in het verleden hierover ook vaker in de penarie gezeten. Nu leen ik alleen maar geld als het echt, echt nodig is. De Bankdirecteur is een keiharde. Hij denkt alleen maar in geld, de rest interesseert hem niet, ook al praat hij heel vriendelijk en beleefd. Jij bent in de problemen gekomen omdat jij een ongeluk hebt gehad waardoor jij een tijdje niet meer kunt werken en dus komt er geen geld meer binnen. Helaas kan ik jou geen voorschot geven omdat ikzelf vorige week veel geld heb geleend van de Bankdirecteur. Als ik jou nu jouw loon voorschiet dan kom ikzelf in de betalingsproblemen. Jammer dat ik jou niet financieel kan helpen maar ik kan jou wel helpen om een plan te bedenken.'

Lucas zijn maag voelde weer aan alsof hij een blok beton had gegeten. Lucas begon weer zachtjes te huilen.

'Kom, kom Lucas,' zei de oom van Fred troostend, 'laten we aan de slag gaan.'

Lucas zijn moeder stond op en zei: 'Ik doe ook mee,' en zij pakte opnieuw een pen en papier.

Hierna gingen zij met z'n drieën aan de grote keukentafel zitten.

‘Het belangrijkste is precies te weten hoeveel schuld jij nog moet terugbetalen aan de Bankdirecteur, hoeveel geld jij nog in jouw spaarpot hebt en hoeveel al jouw spullen waard zijn. Als dit klaar is weet jij precies hoeveel schulden en hoeveel bezittingen jij hebt. Dit is het allerbelangrijkste om te weten,’ zei de oom van Fred.

‘Oké,’ zei Lucas, ‘ik heb nog 5,50 euro’s in mijn spaarpot, al mijn spullen zijn 30 euro’s waard en ik moet in totaal 66 euro’s terugbetalen aan de Bankdirecteur.’

‘Ai,’ zei de oom van Fred, ‘dan heb jij te weinig om jouw schuld te kunnen aflossen. Maar Lucas, heb jij jouw fiets ook bij de spullen opgeteld?’ vroeg de oom van Fred.

‘O nee,’ zei Lucas, ‘helemaal vergeten. Ik ben trouwens ook vergeten dat ik elke week 2 euro’s zakgeld krijg van papa en mama, en de dino die ik zojuist van u heb gekregen heb ik ook niet meegeteld.’

‘De dino is 3 euro’s waard Lucas,’ zei de oom van Fred, ‘het zou zonde zijn als jij deze al meteen zou moeten verkopen om aan jouw verplichtingen te moeten voldoen. Maar ja, als het niet anders kan dan moet het maar.

En weer begon Lucas hard te huilen. ‘Het is de mooiste dino die ik ooit heb gekregen en nu zal ik hem moeten verkopen om de schuld af te lossen.’

‘Rustig maar Lucas,’ zei mama heel lief, terwijl zij Lucas over zijn bol aaide, ‘papa en mama zullen jou helpen waar we kunnen.’ Hierna voelde Lucas zich al wat beter maar nog lang niet helemaal.

‘Heb jij enig idee wat jouw fiets nog waard is als jij hem inruilt bij de fietsenmaker?’ vroeg de oom van Fred aan Lucas. ‘Mijn fiets is stukgegaan door het ongeluk en zal eerst gerepareerd moeten worden,’ zei Lucas.

De oom van Fred zei: ‘Gewoon naar de fietsenmaker gaan Lucas en vragen wat jouw fiets nog waard is, ook al is hij stuk. Maar laten we eerst eens even de tussenstand bekijken. Jij hebt

nog 66 euro's schuld inclusief de rente. Al jouw spullen, inclusief de nieuwe dino, zijn 33 euro's waard en jij hebt nog 5,50 euro's in jouw spaarpot. Dit betekent dat jij een nettoschuld hebt van 66 euro's minus 38,50 euro's en dat is 27,50 euro's.

Ai, Ai, niet best,' vervolgde de oom van Fred, 'als jij nog 27,50 euro's van de fietsenmaker krijgt voor jouw fiets speel jij net quitte, dan heb jij net al jouw schulden afgelost aan de Bankdirecteur.'

'Ja maar dan heb ik helemaal niets meer, dan ben ik alles kwijt,' riep Lucas vertwijfeld.

En weer voelde Lucas een blok in zijn maag en zag het niet meer zitten. Mama pakte Lucas zijn hand en streekte hem weer over zijn bol.

'Rustig maar Lucas,' zei mama, 'papa en mama zullen jou helpen waar wij kunnen. Op een gegeven moment krijg jij al jouw spullen heus wel weer terug. Jij zult door de zure appel heen moeten bijten maar uiteindelijk zal alles op z'n pootjes terecht komen, geloof mij nou maar.'

Lucas snikte zachtjes en hoopte dat mama gelijk zou krijgen, ook al geloofde hij het niet.

'O, is het al zo laat,' zei de oom van Fred ineens, 'ik moet er snel vandoor want ik heb zo meteen een afspraak met een belangrijke klant. Heel veel sterkte Lucas en als er nog iets is kom dan gerust langs. Bedankt mevrouw voor de koffie en koekjes. Tot ziens!'

En toen was Lucas alleen met mama.

Mama zei kordaat: 'Zo Lucas, nu ga jij eerst naar de fietsenmaker en vraagt hoeveel jij nog krijgt voor jouw fiets als jij deze nu verkoopt.'

Lucas had er geen zin in maar trok toch zijn jas aan en liep op zijn gipsbeen naar de fietsenmaker.

'Hallo Lucas,' zei de fietsenmaker, 'kom jij jouw fiets laten repareren?'

‘Nee, helaas,’ zei Lucas, ‘ik kom vragen wat u nog zou geven voor mijn fiets als ik deze zou verkopen aan u.’

‘O,’ zei de fietsenmaker, ‘waarom wil jij jouw fiets verkopen Lucas? Wil jij misschien jouw oude, kapotte fiets inruilen tegen het nieuwste model van BMX, de BMX Sporter de Luxe Premium? De allerbeste fiets van de hele wereld op dit moment. Kijk Lucas, deze heb ik net binnengekregen, werkelijk een prachtige fiets.’

Toen Lucas de Premium zag dacht hij: inderdaad wat een prachtige fiets, wat zou ik die graag willen hebben.

‘Wat kost die Premium eigenlijk, mijnheer de Fietsenmaker?’ vroeg Lucas.

‘Omdat jij het bent en als jij jouw oude kapotte fiets inruilt tegen de Premium. Dan kun jij hem meenemen voor slechts 120 euro’s. Normaal kost hij 140 euro’s, dus reken uit jouw winst.’

‘Ik heb geen geld mijnheer de fietsenmaker om een Premium te kunnen kopen,’ zei Lucas, ‘ik ben helemaal blut. Zo blut dat ik mijn oude fiets zal moeten verkopen om de lening aan de Bankdirecteur te kunnen aflossen.’

‘Hmm, zozo,’ zei de fietsenmaker, ‘in dat geval kan ik jou nog 10 euro’s geven voor jouw oude, kapotte fiets.’

‘Maar,’ zei Lucas, ‘als ik hem inruil geeft u 20 euro’s. Hoe kan dat?’

‘Ja, als jij jouw oude fiets inruilt voor een nieuwe, anders niet. 10 euro’s is alles wat ik jou voor jouw oude, kapotte fiets kan geven,’ zei de fietsenmaker tegen Lucas.

Op weg naar huis was Lucas bedroefd en overdacht hoe hij in deze situatie was terechtgekomen. Hij had de BMX Sporter de Luxe gekocht voor 100 euro’s en nu, na een paar weken, had BMX een nieuw model op de markt gebracht en was zijn mooie fiets nog maar 10 euro’s waard. Oké, als je alles repareerde kostte dat 25 euro’s, dus misschien was zijn fiets nog wel 35 euro’s waard. Zijn fiets was zeker 65 euro’s min-

der waard geworden in enkele weken. O wat een ellende, 10 euro's kreeg hij nog voor zijn kapotte fiets, slechts 10 euro's. Te weinig om alles af te lossen. Lucas kwam bedroefd thuis, pakte zijn kasboek, ging aan tafel zitten en begon te rekenen. Ja, als hij zijn fiets voor 10 euro's aan de fietsenmaker zou verkopen dan bleef hij zitten met een restschuld van 17,50 euro's. Oh, wat erg. Als de Bankdirecteur wilde dan was Lucas al zijn spullen kwijt, al zijn spaargeld kwijt en ook nog zijn fiets kwijt. En zelfs dan bleef Lucas nog zitten met een schuld van 17,50 euro's. Hierover gaat de Bankdirecteur dan boeterente heffen. Hoe gaat dit ooit nog goed komen? dacht Lucas bedroefd.

Lucas at die avond heel slecht en ook al waren zijn papa, mama en zusje heel lief tegen hem, toch ging hij ongerust naar bed. Ook de volgende dagen sliep Lucas slecht, at minder en kon zich moeilijk concentreren op school. Lucas maakt zich zoveel zorgen dat hij geen zin meer had om te spelen met zijn vrienden en vriendinnen, zelfs niet met zijn vriendin Sophie.

En aan het einde van die woensdagmiddag ging de deurbel en Lucas hoorde dat moeder de Bankdirecteur binnenliet. Lucas zat gespannen in de huiskamer met zijn spaarpot recht voor zich op de tafel.

‘Goedemiddag, mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, ‘ik kom de aflossing en rente innen.’

‘Mijnheer de Bankdirecteur,’ zei Lucas, ‘ik kan nog maar één keer de aflossing en rente betalen want hierna heb ik niet genoeg geld meer.’

‘Mmm,’ zei de Bankdirecteur streng, ‘dat is dan niet volgens contract mijnheer Lucas. U houdt zich bij het staken van de aflossing en rente niet aan onze overeenkomst. Waarschijnlijk zal ik dan gedwongen zijn om juridische stappen te ondernemen, conform onze overeenkomst, om alsnog uw schuld aan mij te kunnen innen.’

‘He???’ zei Lucas, ‘ik begrijp niet precies wat u bedoelt mijnheer de Bankdirecteur.’

‘Nou mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, ‘als u niet in staat bent om aan uw verplichtingen jegens mij te voldoen dan mag ik, volgens de wet, net zoveel spullen van u meenemen en verkopen als nodig zijn om al uw schulden, inclusief de rente, aan mij af te betalen. In normaal Nederlands gezegd: als u niet aflost neem ik al uw spullen mee en verkoop ik net zoveel van uw spullen als nodig is om de schuld te kunnen aflossen. En als blijkt dat al uw spullen niet genoeg geld opleveren om uw schuld te kunnen aflossen dan blijft er een restschuld over. Over deze restschuld mag ik dan 20% rente heffen. Dit staat allemaal in de leenovereenkomst en wel in artikel 17, artikel 18, artikel 19 en artikel 22a. Lees maar na mijnheer Lucas.’

Lucas was helemaal beduusd, staarde voor zich uit en voelde zich helemaal zielig.

‘Welnu, mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, ‘dan nu graag de aflossing en rente van deze week.’

Lucas maakte de spaarpot open en haalde er 5,50 euro’s uit en gaf dit aan de Bankdirecteur.

‘Uw schuld aan mij bedraagt nog 55 euro’s mijnheer Lucas. Volgende week dinsdagmiddag bel ik u op om te vernemen of u genoeg geld heeft om nog te kunnen aflossen. Indien dit niet het geval is dan kom ik de volgende woensdagmiddag bij u langs, samen met incassobureau Pieterse, en neem al uw spullen mee.

‘Incassobureau Pieterse?’ vroeg Lucas want de naam klonk hem bekend in de oren.

‘Ja, de broer van mijn secretaresse mevrouw Pieterse heeft een incassobureau en mijn bank werkt hiermee samen. Welnu, tot de volgende week mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur en liep zonder blikken of blozen, strak naar buiten.

Lucas bleef hierna een hele tijd verdrietig zitten op de bank.

Hoe nu verder?

Die dagen die volgden waren een kwelling voor Lucas. Hij sliep slecht, hij at slecht en ook op school kon hij zich maar moeilijk concentreren. Spelen met zijn vrienden en vriendinnen deed Lucas niet meer. Hier had hij helemaal geen zin in. Hij was blut en bleef zitten met een restschuld.

Lucas bedacht zich achteraf dat lenen toch niet zo'n goed idee was geweest. Had hij maar geluisterd naar papa en mama, was hij maar voorzichtiger geweest, had hij maar eerst gespaard voor de fiets.

Oh, wat een ellende. Papa, mama, zijn zusje en oma waren wel heel lief tegen hem maar zij konden hem niet helpen. Zij hadden ook niet genoeg geld. Niemand had genoeg geld om Lucas te helpen. Iedereen had of net genoeg geld om alles te kunnen betalen of ze hadden geld geleend van de Bankdirecteur en hadden dan net genoeg geld om de lening, met rente, te kunnen aflossen.

Wat raar eigenlijk, dacht Lucas, iedereen heeft net genoeg geld, behalve de Bankdirecteur, die bulkt van het geld. Hoe kan dit eigenlijk?

Toen bedacht Lucas ineens: De enige die veel geld heeft is de Bankdirecteur. Hij heeft zoveel geld dat hij zelfs geld kan uitlenen aan anderen. Misschien moet ik ook maar Bankdirecteur worden dan heb ik ook veel geld en veel spullen als mensen hun lening niet kunnen aflossen. Lucas dacht verder en besloot toen: Ja ik word Bankdirecteur. Als de Bankdirecteur woensdag komt dan zal ik hem vragen hoe je een Bankdirecteur wordt.

Incassobureau Pieterse

Lucas werd heel blij en bleef blij totdat de Bankdirecteur dinsdagmiddag opbelde.

‘Goedemiddag, mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur door de telefoon, ‘kunt u morgen de aflossing en rente betalen?’

‘Ehh, nou, eigenlijk niet. Van papa en mama heb ik voor deze keer 2,50 euro’s zakgeld gekregen en oma heeft mij nog 50 eurocent gegeven,’ zei Lucas, ‘ik heb dus nu nog maar 3 euro’s in mijn spaarpot.’

‘Welnu, mijnheer Lucas, dan kom ik morgenmiddag samen met incassobureau Pieterse langs en neem uw 3 euro’s en net zoveel spullen van u mee ter grootte van uw lening. Tot morgenmiddag mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur en hing meteen op.

De Bankdirecteur had zo snel opgehangen dat Lucas niets kon terugzeggen. Hij staaarde nog even naar de hoorn, legde hem op de haak en strompelde naar zijn kamer. Hier keek hij rond naar zijn spullen. Ja, morgen zijn ze weg. Al mijn spullen weg, helemaal blut, dacht Lucas en begon weer eens een keer zachtjes te huilen.

Toen die woensdagmiddag de deurbel klingelde stonden de Bankdirecteur en Incassobureau Pieterse in de deuropening. Lucas zag dat Incassobureau Pieterse zelfs een vrachtwagen had meegenomen.

‘Goedemiddag, mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, ‘ik kom de aflossing en rente innen. Is het u nog gelukt genoeg geld bijeen te vergaren?’

‘Nee,’ zei Lucas bedroefd.

‘Welnu, dan gaan we de zaken maar eens goed op een rij zetten,’ zei de Bankdirecteur en liep naar de huiskamer. Hij ging zitten in de mooie stoel, pakte vervolgens een dikke stapel

papier uit zijn tas en schraapte zijn keel. Lucas ging op de bank zitten en mijnheer Pieterse bleef staan.

‘Eens even kijken,’ zei de Bankdirecteur, ‘mijnheer Lucas, u hebt nog een schuld van 55 euro’s aan mij. Wat kunt u vandaag nu nog aflossen?’

Lucas maakte zijn spaarpot open en haalde er 3 euro’s uit. ‘Zoals u ziet kan ik nog maar 3 euro’s aflossen,’ zei Lucas.

‘Tja, dat is dan 2,50 euro’s te weinig voor deze week,’ zei de Bankdirecteur. ‘En omdat u niet kunt aflossen en dus niet aan uw verplichtingen kunt voldoen leg ik hierbij beslag op uw spullen.’

‘Ehhh, wat bedoelt u mijnheer de Bankdirecteur?’ vroeg Lucas.

‘Dit betekent dat ik net zoveel van uw spullen mee zal laten nemen door incassobureau Pieterse ter waarde van de totale schuld die u bij mij heeft,’ zei de Bankdirecteur.

Lucas begon te huilen maar de Bankdirecteur en mijnheer Pieterse reageerden helemaal niet.

‘Laten we eerst maar eens gaan rekenen mijnheer Lucas om te zien om hoeveel geld het nu precies gaat,’ zei de Bankdirecteur. ‘U had een schuld van 55 euro’s bij mij en hiervan lost u nog 3 euro’s af zonder 50 eurocent verschuldigde rente. Uw schuld aan mij bedraagt nog 52,50 euro’s. Hierover moet u vanaf deze week echter wel een boeterente van 20% per week gaan betalen omdat u niet kunt voldoen aan uw aflossingsverplichting.’

‘Waarom moet ik eigenlijk boeterente betalen mijnheer de Bankdirecteur?’ vroeg Lucas.

‘U betaalt boeterente omdat ik mijn geld van uw aflossing en rente nu niet terugkrijg en dit geld daarom niet opnieuw kan uitlenen aan iemand anders. En het normale tarief voor de boeterente bedraagt 20%. In uw geval betekent dit dus dat u volgende week woensdag 1,05 euro’s boeterente aan mij zult moeten betalen mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur.

‘Zo, mijnheer Pieterse,’ zei de Bankdirecteur vervolgens, ‘gaat u maar naar de kamer van Lucas en pak dan voor 52,50 euro’s van Lucas zijn spullen.’

‘Okidoki, mijnheer de Bankdirecteur,’ zei mijnheer Pieterse en liep meteen de trap op richting Lucas zijn kamer. Mijnheer Pieterse had binnen vijf minuten alle spullen uit Lucas zijn kamer gehaald en in de vrachtauto gezet. Toen kwam mijnheer Pieterse weer in de huiskamer en vroeg aan de Bankdirecteur: ‘Mijnheer de Bankdirecteur, is het juist dat Lucas nog een fiets heeft?’

‘Jazeker,’ zei de Bankdirecteur, ‘mijnheer Lucas heeft juist geld geleend om een nieuwe fiets te kunnen kopen’

‘Mijn fiets staat in de schuur maar hij is stuk omdat ik hiermee een ongelukje heb gehad,’ zei Lucas beteuterd.

‘Okidoki, mijnheer Lucas,’ zei mijnheer Pieterse en liep door de keuken naar de schuur en pakte de fiets. Ook Lucas zijn fiets verdween heel snel in de vrachtauto van incassobureau Pieterse. En weer kwam mijnheer Pieterse binnen en deze keer ging hij zitten.

‘Zo mijnheer Pieterse,’ zei de Bankdirecteur, ‘wat is de opbrengst?’

‘Nou, mijnheer de Bankdirecteur, dat zal u tegenvallen. Lucas heeft voor 43 euro’s aan spullen,’ zei mijnheer Pieterse. ‘Oei,’ zei de Bankdirecteur, ‘dat is minder dan mijnheer Lucas zijn totale schuld.’

‘Inderdaad mijnheer de Bankdirecteur,’ zei mijnheer Pieterse, ‘maar ik moet ook nog betaald worden voor het ophalen van de spullen. En ook moet ik nog betaald worden om deze spullen een half jaar lang op te slaan. Al met al moet Lucas mijn incassobureau 7,50 euro’s betalen voor de geleverde diensten.’

‘Waaat!’ riep Lucas verschrikt uit, ‘moet ik incassobureau Pieterse betalen voor het komen ophalen van mijn spullen?’

‘Jazeker, mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, ‘kijkt u maar in de leningsvoorwaarden artikel 22c. Hierin staat dat de lener,

en dat bent u mijnheer Lucas, de kosten die een incasso met zich meebrengt dient te betalen. U hebt tegen mij gezegd dat u het leencontract volledig had begrepen voordat u uw handtekening zette. Ik betaal incassobureau Pieterse omdat u dit niet kunt betalen en zet dit bedrag bovenop uw schuld aan mij. Dit mag ik conform artikel 24a en artikel 26c van uw leencontract mijnheer Lucas. Als ik dan alles opnieuw bereken dan kom ik uit op een totale schuld van 60 euro's, mijnheer Lucas. U bent mij nog 52,50 euro's schuldig en hierbij komen dan nog de incassokosten à 7,50 euro's. Dit maakt een totaal van 60 euro's tegen een boeterente van 20%. Uw spullen worden een half jaar lang bewaard bij incassobureau Pieterse omdat ik wettelijk verplicht ben u de kans te geven om alsnog aan uw normale betalingsverplichtingen te kunnen gaan voldoen. Kijk maar na in artikel 26d en 26e, mijnheer Lucas. Kunt u na een half jaar nog steeds niet aan uw betalingsverplichtingen voldoen, pas dan worden uw spullen verkocht. U kunt uw spullen terugkrijgen als u de hele lening, inclusief de rente, heeft afgelost en niet eerder. Dat staat in artikel 29 en artikel 30a.'

En toen was het stil. Lucas voelde zich verdoofd. Al mijn spullen kwijt, een been in het gips, geen werk, meer schuld en ook nog eens boeterente, dacht Lucas. Lucas kon geen eens huilen, zo ellendig voelde hij zich.

'Welnu mijnheer Lucas, al met al kom ik tot de volgende conclusie,' hoorde Lucas de Bankdirecteur zeggen. 'U bent mij 60 euro's schuldig, tegen een boeterente van 20% per week. Dit betekent dat u de volgende woensdag mij ten minste 1,20 euro's rente dient te betalen. Kunt u dat mijnheer Lucas?' vroeg de Bankdirecteur.

'Ja dat zal wel lukken mijnheer de Bankdirecteur want ik krijg 2 euro's zakgeld.'

'Heel mooi, mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur, terwijl hij en mijnheer Pieterse opstonden, 'heel veel sterkte mijnheer Lucas en tot de volgende week woensdag dan maar.'

En onbewogen liepen de Bankdirecteur en mijnheer Pieterse door de gang naar buiten.

Toen Lucas de vrachtauto van mijnheer Pieterse hoorde wegrijden, barstte hij in tranen uit.

Het plan

Tijdens het avondeten zei Lucas bijna niets en hij at ook bijna niets. Zijn zusje at heel veel en kirde blij toen het toetje op tafel kwam. Papa en mama probeerden Lucas te troosten en bleven maar zeggen dat het allemaal uiteindelijk wel goed zou komen. Lucas geloofde er geen snars van.

Nee, dacht hij, dit gaat nooit meer goed komen, deze schuld kan ik nooit meer aflossen, ik zal altijd arm blijven. Na een beetje tv kijken ging Lucas bedroefd naar bed.

Toen hij zijn kamer binnen kwam zag hij dat alleen zijn bed, zijn bureau, zijn bureaulamp en zijn bureaustoel er nog stonden. Incassobureau Pieterse had verder alles, echt alles meegenomen. Al zijn spullen, zijn speelgoed, zijn fiets, alles, alles was weg. Lucas viel bedroefd in slaap. Toen Lucas die ochtend opstond was hij nog steeds heel verdrietig.

Op weg naar school keek hij nog eventjes naar de nieuwe BMX Sporter Premium die in de etalage van de fietsenmaker stond. Maar eigenlijk interesseerde Lucas zich hiervoor niet meer. Het is allemaal gekomen omdat ik zo nodig een dure fiets wilde hebben, dacht hij. Had ik maar gewoon gespaard dan had ik nu nog al mijn spullen gehad én mijn BMX.

Op school bleef hij maar denken aan de schuld die hij had bij de Bankdirecteur en daarom kon hij zich niet goed concentreren. Juffrouw Anneke probeerde Lucas wat op te fleuren maar dit hielp niet echt. Lucas was en bleef verdrietig. Hij bleef maar denken: Dit gaat nooit meer goed komen.

Tijdens het speelkwartier vertelde Lucas zo nauwkeurig mogelijk aan zijn vriend Fred wat er was gebeurd. Fred luisterde aandachtig en stelde zo nu en dan wat vragen. Lucas was blij dat Fred zijn geklaag wilde aanhoren.

Opeens zei Fred: 'Als ik het goed begrijp zou jij de schuld

gemakkelijk kunnen aflossen als jij geen rente hoeft te betalen. Zonder de rente geef jij de Bankdirecteur gewoon elke week jouw zakgeld van 2 euro's als aflossing. Trouwens, over een paar weken gaat het gips eraf en dan kun jij weer kran-ten rondbrengen. Dan verdien jij elke week weer 5 euro's. Als jij de Bankdirecteur geen rente hoeft te betalen dan ben jij over enkele weken van jouw schuld af en heb jij al jouw spullen weer terug. Ik zou gewoon eens gaan praten met de Bankdirecteur en vragen of hij jou de rente wil kwijtschelden. Hij heeft inmiddels al aardig wat rente van jou ontvangen.' 'Verhipt Fred,' zei Lucas, 'jij hebt gelijk! Als ik geen rente meer hoeft te betalen en alleen de aflossing dan ben ik over enkele weken helemaal schuldenvrij en heb al mijn spullen terug. En, inderdaad, ik heb al veel rente aan de Bankdirecteur betaald. Ja, goed idee Fred, als de Bankdirecteur aanstaande woensdag langskomt, zal ik hem dit meteen vragen.'

Lucas voelde zich heel opgelucht. Zo opgelucht dat hij weer zin had om lekker te spelen met Fred en zijn andere vrienden en vriendinnen. Lucas had een heel fijn speelkwartier en ging weer vrolijk naar de klas.

Toen die woensdagmiddag de deurbel ging liep Lucas snel naar de gang, deed de deur open en zei vrolijk: 'Goedemiddag, mijnheer de Bankdirecteur, komt u binnen.'

De Bankdirecteur liep door de gang naar de huiskamer. Hij was verbaasd dat Lucas zo vrolijk was. Had Lucas misschien genoeg geld bij elkaar weten te sprokkelen om hem af te betalen? De Bankdirecteur hoopte van wel. Dan had hij zijn geld terug en ondertussen nog lekker verdiend ook.

Vol goede moed ging de Bankdirecteur in de stoel zitten en zei: 'Zo mijnheer Lucas, u bent wel heel vrolijk vandaag. Ik ben nu wel heel nieuwsgierig welke positieve ontwikkelingen er zich hebben voorgedaan.'

'Nou, mijnheer de Bankdirecteur,' zei Lucas, 'samen met

mijn vriend Fred hebben wij mijn financiële situatie eens grondig doorgenomen en zijn tot de conclusie gekomen dat als ik u geen rente meer hoeft te betalen, ik gemakkelijk mijn schuld aan u kan aflossen. Daarom wil ik u vragen of u mij de rente wilt kwijtschelden en dan betaal ik elke week zoveel als ik kan voor de aflossing.'

De Bankdirecteur barstte in bulderend gelach uit en zei: 'Dat is echt niet mogelijk mijnheer Lucas. U zult ook de rente moeten betalen.' En nogmaals barstte de Bankdirecteur in een bulderend lachen uit.

'Waarom gaat dat dan niet?' vroeg Lucas.

'Omdat ik anders helemaal niets verdien mijnheer Lucas, daarom,' zei de Bankdirecteur.

'Maar mijnheer de Bankdirecteur,' zei Lucas stamelend, 'u hebt toch al veel verdiend aan mijn lening, u hebt toch al veel rente van mij ontvangen?'

'Dat lijkt alleen maar zo mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur, 'ik ben net uit de kosten die ik heb moeten maken met het verstrekken van een lening aan u. Ik heb nog niets verdiend aan uw lening.'

Lucas was verbaasd en dacht: Heeft de Bankdirecteur kosten moeten maken? Hoe kan dat, hij heeft toch zoveel geld dat hij zelfs wat kan uitlenen? Lucas besloot het gewoon te vragen aan de Bankdirecteur.

'Mijnheer de Bankdirecteur,' vroeg Lucas, 'ik begrijp het niet helemaal. Hoe kunt u nu kosten maken, u heeft toch heel veel geld, zoveel geld dat u zelfs geld kunt lenen aan anderen? Ik begrijp er niets van.'

'Mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur, 'denkt u werkelijk dat ik zoveel geld over heb dat ik het kan uitlenen? U moet weten dat ik het geld dat ik uitleen eerst zelf moet lenen. En over het geld dat ik leen, moet ik ook rente betalen. En als ik niet aan mijn betalingsverplichtingen kan voldoen, dan worden ook mijn spullen in beslag genomen.'

‘U leent ook geld!?’ zei Lucas verbaasd.

‘Ja, mijnheer Lucas, ook een Bankdirecteur moet meestal geld lenen om het vervolgens weer uit te kunnen lenen. Ziet u, op mijn Stadsbank kunnen klanten hun geld op een spaarrekening zetten. Dat is eigenlijk een spaarpot op de bank. Dit spaargeld leen ik vervolgens uit aan andere klanten, zoals u, mijnheer Lucas. En omdat ik het spaargeld van mijn klanten mag uitlenen, ontvangen zij hierover rente. Uiteraard is de rente die mijn spaarders ontvangen van mij minder dan de rente die leners, zoals u, aan mij moeten betalen. Anders zou ik niets verdienen.’ Nadat de Bankdirecteur dit gezegd had lachte hij nog in zichzelf. Wat een idee van mijnheer Lucas, dacht hij al lachend, geen rente betalen.

Lucas was helemaal beduusd door het antwoord van de Bankdirecteur. Hij had niet gedacht dat lenen, rente en terugbetalen zó in elkaar zouden zitten. Nee, dát had hij niet gedacht, en ook had niemand dit tegen hem gezegd. Zelfs de oom van Fred niet.

Lucas haalde diep adem en was ineens vastbesloten alles te weten te komen wat betreft lenen, rente en terugbetalen.

‘Mijnheer de Bankdirecteur,’ vroeg Lucas moedig, ‘dus als u al het spaargeld uitgeleend heeft dat er is bij uw Stadsbank, dan kunt u geen geld meer uitlenen aan andere klanten. Maar wat gebeurt er dan als iemand het geld op zijn spaarrekening wil opnemen, waar komt dát geld dan vandaan?’

Nu was de Bankdirecteur beduusd. Zo’n vraag had nog nooit iemand hem gesteld. Hoe deze vraag te beantwoorden? Lucas zag dat de Bankdirecteur ineens ging wiebelen en een beetje voorover boog naar Lucas. Wat raar, dacht Lucas, het lijkt net alsof de Bankdirecteur wat zenuwachtig wordt van mijn vraag. Zo had Lucas de Bankdirecteur nog nooit gezien. En omdat de Bankdirecteur wat zenuwachtig leek te worden werd Lucas ook wat zenuwachtig. Heb ik misschien een onbeleefde vraag gesteld? dacht Lucas nog toen de

Bankdirecteur al zijn keel schraapte.

‘Nou mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, ‘dat is een heel moeilijke vraag om te beantwoorden omdat u niet op de hoogte bent van alle artikelen en beleidsregels waar de financiële sector aan moet voldoen. Maar ik kan u verzekeren dat alle klanten al het spaargeld meteen terug kunnen krijgen, ook al heb ik al het spaargeld dat op de Stadsbank staat uitgeleend. Maakt u zich daarover maar geen zorgen, mijnheer Lucas. U kunt rustig slapen op uw beider oortjes,’ zei de Bankdirecteur.

Om de een of andere reden was Lucas zijn nieuwsgierigheid zo groot geworden dat hij hoe dan ook wilde weten hoe het nu allemaal precies in elkaar stak. Daarom vroeg Lucas plompverloren aan de Bankdirecteur: ‘De artikelen en de beleidsregels van de financiële sector kunnen dan wel heel moeilijk zijn mijnheer de Bankdirecteur, maar toch wil ik weten hoe het nu precies in elkaar steekt.’

De Bankdirecteur schrok hiervan, zo erg zelfs dat zijn linker oog begon te trillen. Zulke vragen had nog niemand de Bankdirecteur durven te stellen.

De Bankdirecteur boog nog verder naar voren naar Lucas en zei fluisterend: ‘Welnu, mijnheer Lucas. Dan zal ik het u proberen uit te leggen.’

Nu schrok Lucas, de Bankdirecteur was steeds zenuwachtiger geworden en begon zelfs te fluisteren. Oei, oei, als dat maar goed gaat, dacht Lucas, wat heb ik nu weer gevraagd?

‘Als ik meer geld wil uitlenen dan er spaargeld op de Stadsbank is, of als klanten ineens hun spaargeld komen ophalen dat ik al uitgeleend heb, dan bel ik het kantoor van de Grote Geldddrukker,’ zei de Bankdirecteur, ‘en hier vraag ik dan of ik extra geld kan lenen. Meestal is dat geen probleem, zeker niet als het spaargeld van klanten betreft. Dus, mijnheer Lucas, zoals u ziet is alles goed geregeld en daarom hoeft u zich dan ook geen zorgen te maken.’ Hierna ging de Bankdirecteur

weer rechtop zitten en vroeg weer op een normale manier: 'Dan zou ik nu graag de rente van deze week willen innen, mijnheer Lucas.'

Lucas durfde niets meer te vragen en ging zonder een woord te zeggen, met gipsbeen en al, de trap op naar zijn lege kamer. Uit zijn spaarpot viste hij 1,20 euro's, ging terug naar de huiskamer en gaf de Bankdirecteur de rente voor deze week.

'Dank u wel, mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur, 'uw schuld aan mij bedraagt nog 60 euro's. Tot de volgende week mijnheer Lucas.'

'Tot de volgende week mijnheer de Bankdirecteur,' zei Lucas zacht.

En toen liep de Bankdirecteur strak door de gang naar buiten. Lucas bleef stil zitten in de stoel. Wat had de Bankdirecteur nu allemaal gezegd? dacht Lucas bij zichzelf. De Bankdirecteur leent zelf geld van zijn spaarklanten dat hij vervolgens uitleent aan andere klanten. En de Bankdirecteur moet ook rente betalen over het geld dat hij leent van zijn spaarklanten en als de Bankdirecteur de aflossing en rente niet meer kan betalen, dan worden ook zijn spullen in beslag genomen. En als de Bankdirecteur teveel heeft uitgeleend dan belt hij met de Grote Geldddrukker en kan dan van de Grote Geldddrukker extra geld lenen. Hierover moet de Bankdirecteur dan ook weer rente betalen.

Tjonge, de grote geldwereld wordt er niet eenvoudiger op. Ik begrijp er eigenlijk niets van, dacht Lucas nog toen zijn moeder hem riep voor het avondeten.

Tijdens het avondeten vertelde Lucas alles aan zijn ouders en ook zij wisten niet dat het geldsysteem zó in elkaar zat. Het leek wel of iedereen geld leende van, en uitleende aan, iedereen. En dat er dan altijd rente ontvangen of betaald moest worden. Dit zal ik morgen eens bespreken met Fred, die zal het vast wel weten, dacht Lucas nog voordat hij tv ging kijken. En hierna, hup naar bed.

O nee!

De volgende ochtend tijdens het ontbijt hoorde Lucas dat zijn moeder tegen zijn vader zei dat hij Lucas zijn zusje naar de dagopvang moest brengen omdat zij met Lucas naar het ziekenhuis ging voor controle van zijn gebroken been.

Lucas dacht: O jee, helemaal vergeten dat ik voor controle naar de dokter. Helemaal vergeten omdat ik zo bezig ben met geld.

Na het ontbijt reden Lucas en zijn moeder naar het ziekenhuis. Hier werden er eerst foto's gemaakt van Lucas zijn been en na een half uur wachten werden zij binnen geroepen bij de dokter.

'Goedemorgen, Lucas en mevrouw, kom toch binnen,' zei de dokter vriendelijk.

'Lucas,' ging de dokter verder, 'ik heb de foto's bekeken en ik heb goed en slecht nieuws voor jou. Het goede nieuws is dat het gips eraf kan en het slechte nieuws is dat jij nog zeker vijf weken heel voorzichtig moet zijn met lopen. Maar als jij de komende vijf weken jouw been niet al teveel belast dan is jouw been daarna weer zo goed als nieuw. Jij kunt straks meelopen met de zuster en zij zal het gips van jouw been halen en jou hierna krukken geven zodat jouw been heel rustig sterker kan worden.'

'Maar ik mag toch wel kranten rondbrengen?' vroeg Lucas aan de dokter.

'Kranten rondbrengen is nog veel te zwaar voor jouw been, daarom niet doen de komende vijf weken,' zei de dokter streng.

'Nou oké dan mijnheer de Dokter,' zei Lucas beduusd.

Enmaal thuis liep Lucas onwennig op de krukken door het huis. Zijn rechterbeen was wat dunner dan zijn linkerbeen en het voelde ook niet zo sterk.

Vijf weken aansterken, vijf weken geen kranten rondbrengen, weer vijf weken zonder inkomen, weer vijf weken rente betalen aan de Bankdirecteur, dacht Lucas bedroefd. Nog vijf weken op een houtje bijten en nog langer zonder mijn spullen. O, wat een ellende.

Hij hoefde die dag niet naar school van mama en dus ging Lucas langs bij de oom van Fred om hem te vertellen dat hij nog zeker vijf weken geen kranten kon rondbrengen.

‘Oei Lucas,’ zei de oom van Fred, ‘maak er dan maar tien weken van.’

‘Tien weken!’ riep Lucas verschrikt uit.

‘Ja tien weken, want Lies die nu jouw krantenwijk waarneemt wilde dit alleen maar doen als zij een contract kreeg voor een bepaalde tijd. En haar contract loopt pas af over tien weken. Hierna is de krantenwijk weer voor jou,’ zei de oom van Fred. Lucas keek heel verdrietig.

‘Kop op Lucas, over tien weken kun jij weer flink wat geld verdienen en voor je het weet heb jij alles afbetaald aan de Bankdirecteur en heb jij jouw spullen weer terug,’ zei de oom van Fred. ‘Tot over tien weken Lucas en sterkte met aansterken. Ik moet nu naar een belangrijke vergadering. Dag Lucas,’ zei de oom van Fred en liep naar zijn kantoor.

Lucas begon bijna weer te huilen. Hij zou niet over vijf weken maar pas over tien weken weer geld kunnen gaan verdienen! Als hij geen ongeluk had gehad dan had hij nu niet in de problemen gezeten. Door het ongeluk was hij nu zeker 50 euro's extra misgelopen. 50 euro's, dan had hij nog maar 10 euro's schuld gehad bij de Bankdirecteur. En in plaats daarvan zou hij de komende tien weken nog zeker 12 euro's aan rente kwijt zijn. Wat een ellende, tien weken bijna geen zakgeld over, geen spullen, alleen maar schulden. Wat een ellende, dacht Lucas nogmaals en liep voorzichtig op de krukken naar huis.

Een nieuw plan

De volgende dag vertelde Lucas tijdens het speelkwartier in geuren en kleuren het verhaal van het ziekenhuis, de tien weken geen krantenwijk en het verhaal van de Bankdirecteur aan Fred. Fred had wel een beetje medelijden met Lucas omdat hij nog zeker tien weken extra rente moest betalen.

Tjonge, toch wel een boel geld als jij alles optelt, dacht Fred nog voordat hij zei: ‘Dus Lucas, als ik het goed begrijp leent de Bankdirecteur het geld dat hij uitleent eerst van zijn spaarders. En als de Bankdirecteur al het spaargeld van zijn spaarders heeft uitgeleend dan kan de Bankdirecteur nog meer geld lenen van de Grote Geldddrukker.’

‘Inderdaad Fred,’ zei Lucas, ‘iedereen lijkt te lenen van iedereen en iedereen ontvangt of betaalt rente over het uitgeleende of geleende geld. Ik vind het allemaal maar heel ingewikkeld, heel ingewikkeld Fred.’

‘Nou,’ zei Fred, ‘het lijkt erop dat de Grote Geldddrukker de enige is die genoeg geld heeft. Zelfs de Bankdirecteur gaat naar de Grote Geldddrukker als al zijn geld op is en ook hij betaalt dan rente over het bedrag dat hij leent van de Grote Geldddrukker. En de Bankdirecteur verdient zijn geld door iets meer rente te vragen over het geld dat hij uitleent dan waarvoor hij het zelf leent. Misschien moest jij maar eens met de Grote Geldddrukker gaan praten. Het lijkt erop dat de rente bij de Grote Geldddrukker lager is dan de rente die jij moet betalen bij de Bankdirecteur. Misschien kun jij jouw lening oversluiten bij de Grote Geldddrukker, dan betaal jij alvast minder rente dan bij de Bankdirecteur.’

‘Oversluiten? Wat is dat nou weer?’ vroeg Lucas.

‘O, dat doet mijn oom heel vaak. Als mijn oom ergens anders een beetje minder rente hoeft te betalen over het geleende geld dan sluit hij die lening over,’ zei Fred, ‘hij leent dan geld

bij iemand anders en met dit geleende geld lost hij de lening bij de Bankdirecteur af en hierna lost mijn oom zijn lening en rente af aan de ander. Zo betaalt hij dan minder rente over de lening.'

'O,' zei Lucas nog steeds verbaasd, 'ik wist niet dat dit kon. Jij kunt dus kijken of jij ergens anders geld kunt lenen tegen een lagere rente, en met dat geleende geld los je de originele lening bij de Bankdirecteur af en dan betaal je de ander de rente en aflossing?'

'Precies Lucas,' zei Fred. 'Jij kunt het beste bij de Grote Gelddrukker geld lenen en met dit geleende geld los jij jouw lening bij de Bankdirecteur af. Hierna betaal jij de Grote Gelddrukker de rente en aflossing. En omdat jij bij de Grote Gelddrukker minder rente hoeft te betalen over jouw schuld dan bij de Bankdirecteur, hou jij meer geld over en kun jij weer eens wat leuke dingen doen.'

'Klinkt goed Fred, heel goed,' zei Lucas, 'dank je wel. Woensdag zal ik dit eens bespreken met de Bankdirecteur. Eens kijken wat hij ervan vindt.'

Lucas ging na het speelkwartier opgewekt naar de klas.

Tijdens het avondeten vertelde Lucas aan zijn ouders dat hij zijn lening ging oversluiten bij de Grote Gelddrukker.

'Loop jij niet erg hard van stapel Lucas?' vroeg zijn vader, 'misschien kun jij wel helemaal geen geld lenen bij de Grote Gelddrukker. Misschien kunnen alleen de Bankdirecteuren geld lenen bij de Grote Gelddrukker. Ik meen dit ergens zo gelezen te hebben.'

'Niet zo somber papa, gaat allemaal goed komen,' zei Lucas. Na het avondeten ging hij nog wat tv kijken en daarna, hup naar bed.

Lucas droomde die nacht dat hij al zijn spullen terug had, dat zijn lening afgelost was en dat hij weer lekker verdiende met zijn krantenwijk. Jaaa, wat een fijne droom. Maar ja, een

droom blijft een droom. Zou het Lucas lukken die droom te laten uitkomen?

Toen die woensdagmiddag de deurbel rinkelde maakte Lucas snel de voordeur open en liet de Bankdirecteur binnen.

‘Goedemiddag, mijnheer de Bankdirecteur, komt u verder,’ zei Lucas vriendelijk.

De Bankdirecteur bromde iets en liep door naar de huiskamer. Ondertussen dacht de Bankdirecteur: Lucas is wel heel erg vrolijk, zou hij geld genoeg hebben om de lening te kunnen aflossen of heeft hij misschien weer enkele moeilijke vragen? Ik hoop maar dat hij geen moeilijke vragen gaat stellen. Nadat de Bankdirecteur en Lucas op de bank zaten vroeg Lucas meteen aan de Bankdirecteur: ‘Mijnheer de Bankdirecteur, ik zou graag mijn lening die ik bij u heb willen oversluiten. Is dit mogelijk?’

De Bankdirecteur was beduusd en dacht: Verdikkeme, gaat Lucas toch moeilijke vragen stellen.

‘Maar natuurlijk kan dat mijnheer Lucas, mitsdien u mij hiervoor een kleine vergoeding laat doen toekomen.’

‘Een kleine vergoeding?’ vroeg Lucas verbaasd.

‘Ja, in artikel 33, lid c van onze leenovereenkomst staat dat u de lening mag oversluiten maar dat u mij dan hiervoor een vergoeding van 5 euro’s geeft. U kunt nu zelf uitrekenen of het oversluiten van uw lening bij een andere partij rendabel voor u is.’

Lucas voelde zich boos worden en dacht: Houdt het kaalplukken van mij nu nooit eens op. Eerst het incassobureau, dan boeterente en nu nog een afkoopsom. Maar Lucas zei tegen de Bankdirecteur: ‘Ik weet nog niet of dit rendabel voor mij is want ik moet eerst praten met de Grote Geldddrukker.’ De Bankdirecteur schrok zich een hoedje toen hij dit hoorde. ‘U wilt met de Grote Geldddrukker gaan praten! Maar dat kan helemaal niet, alleen Bankdirecteuren, Ministers en

Presidenten kunnen met de Grote Geldddrukker praten. U niet mijnheer Lucas.'

Toen dacht Lucas: Ik ga het toch doen want dat scheelt mij waarschijnlijk ontzettend veel rente.

Lucas zei daarom tegen de Bankdirecteur: 'Nou mijnheer de Bankdirecteur, ik denk dat ik toch wel wil gaan praten met de Grote Geldddrukker. Dat scheelt mij veel rente en misschien kan ik de Grote Geldddrukker ook nog vragen hoe het financiële stelsel nu precies in elkaar zit.'

'Ohhh, mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur terwijl hij begon te fluisteren en een beetje voorover boog, 'de Grote Geldddrukker is de meester van ons financiële stelsel, de maestro van het geld, een financieel genie, de bankier van alle bankiers. En ooit hoop ik de Grote Geldddrukker te kunnen opvolgen als de Grote Geldddrukker met pensioen gaat.' 'Weet u, mijnheer Lucas,' ging de Bankdirecteur verder, 'zonder de Grote Geldddrukker zou het hele land geen geld meer hebben. Zonder de Grote Geldddrukker zou niemand nog iets kunnen kopen, verkopen of kunnen lenen. De Grote Geldddrukker is diegene die ervoor zorgt dat ons land draait. Zonder de Grote Geldddrukker stopt alles. De Grote Geldddrukker is zelfs nog belangrijker dan de Minister-President. En omdat de Grote Geldddrukker zo'n belangrijke en machtige man is, mijnheer Lucas, zal de Grote Geldddrukker u zeker niet ontvangen. Zelfs ik moet hemel en aarde bewegen om een afspraak met de Grote Geldddrukker te kunnen maken. De Grote Geldddrukker zal zeker geen afspraak maken voor zo'n kleine lening als die van u, mijnheer Lucas.'

'Kleine lening, kleine lening, mijnheer de Bankdirecteur. Ik vind het nogal aardig wat, 60 euro's is een boel geld, mijnheer de Bankdirecteur,' zei Lucas.

'Haha,' lachte de Bankdirecteur, 'voor u is dat misschien veel geld mijnheer Lucas, maar de Grote Geldddrukker gaat over leningen van miljoenen euro's. 60 euro's beschouwt de

Grote Gelddrukker als een afrondingsfout. Voor de Grote Gelddrukker stelt 60 euro's niets, maar dan ook helemaal niets voor, mijnheer Lucas. Nee mijnheer Lucas, een afspraak bij de Grote Gelddrukker zit er niet in voor u,' zei de Bankdirecteur. 'U bent een kleine particulier en geen Minister-President, Minister of een Bankdirecteur. Daarom zult u het met mij moeten doen,' zei de Bankdirecteur, nog steeds lachend. Wat heeft die Lucas toch grappige ideeën, dacht de Bankdirecteur nog toen Lucas zei: 'Toch ga ik het proberen mijnheer de Bankdirecteur.'

'Dat is prima mijnheer Lucas, ik wens u veel succes. De Grote Gelddrukker houdt kantoor in de Centrale Bank van Nederland, De Nederlandse Bank, de DNB. Welnu, mijnheer Lucas, dan ontvang ik graag de rente en eventueel een aflossing,' zei de Bankdirecteur.

Lucas kon alleen maar de boeterente betalen en gaf de Bankdirecteur de 1,20 euro's.

'Dank u wel mijnheer Lucas,' zei de Bankdirecteur, 'uw schuld aan mij bedraagt nog 60 euro's. Tot de volgende week.'

Hierna stond de Bankdirecteur op en liep stoerstrak door de gang naar buiten, richting de Stadsbank.

Lucas toont lef

Nadat de Bankdirecteur weg was bleef Lucas beduusd zitten en ineens, ineens dacht Lucas: Ik ga het doen. Ik ga gewoon proberen een afspraak te maken met de Grote Geldddrukker. Lucas pakte het telefoonboek en zocht naar het telefoonnummer van de DNB, het kantoor van de Grote Geldddrukker. Hierna belde Lucas met de DNB en kreeg de receptie aan de lijn. 'Goedemiddag, u spreekt met de receptie van De Nederlandse Bank, de DNB. Wat kan ik voor u doen?' zei een vriendelijke vrouwenstem.

'Ehh, goedemiddag mevrouw, u spreekt met Lucas en ik zou graag een afspraak met de Grote Geldddrukker willen maken. Ik heb net gesproken met de Bankdirecteur van de Stadsbank en de Bankdirecteur zei dat het goed was als ik een afspraak zou maken met de Grote Geldddrukker.'

'Oh zo,' zei de mevrouw van de receptie, 'de Bankdirecteur heeft u dus naar ons verwezen. Dan betreft het vast een groot bedrag, mijnheer Lucas?'

'Jazeker, mevrouw,' zei Lucas, 'een heel groot bedrag.'

'Ik ga even voor u in de agenda van de Grote Geldddrukker kijken,' zei de vriendelijke mevrouw, 'schikt morgenmiddag om kwart over vier, mijnheer Lucas?'

Gaat net, dacht Lucas, de school is om half vier uit en ik kan binnen een half uur gemakkelijk naar de DNB lopen.

'Jazeker, mevrouw,' zei Lucas ferm, 'morgenmiddag 16:15 uur schikt mij voortreffelijk.'

'Bij deze is de afspraak gemaakt mijnheer Lucas,' zei de mevrouw, 'tot morgenmiddag.'

'Tot morgenmiddag mevrouw,' zei Lucas en legde de hoorn op de haak.

Tjonge, dit gaat wel heel eenvoudig, helemaal niet zo als de Bankdirecteur zei, dacht Lucas.

Wat Lucas niet wist was dat de mevrouw van de receptie dacht dat het over een herfinanciering van de Stadsbank van de Bankdirecteur ging, een bedrag van 300 miljoen euro's. Lucas had geluk gehad dat de mevrouw van de receptie een fout had gemaakt. Ach ja, soms moet je gewoon wat geluk hebben.

Tijdens het avondeten vertelde Lucas opgetogen dat hij morgenmiddag een afspraak bij de Grote Gelddrukker had. Vader was heel verbaasd en trots op Lucas. 'Dat had ik niet gedacht Lucas, maar ik ben trots op jou dat jij dit voor elkaar hebt gekregen,' zei vader. Ook mama was blij en Lucas belde na het avondeten zelfs oma op om het nieuws te vertellen. Hierna ging hij nog een beetje tv kijken en daarna, hup naar bed.

Ja, dit gaat allemaal goed komen, dacht Lucas nog toen hij in bed lag en pardoes in slaap viel.

Lucas en de Grote Gelddrukker

De volgende dag op school tijdens het speekwartier vertelde Lucas opgewonden aan Fred dat hij een afspraak had bij de Grote Gelddrukker.

‘Proficiat Lucas,’ zei Fred, ‘heel goed gedaan. Ik zal dat ook eens aan mijn oom vertellen, dat zal hij vast en zeker interessant vinden.’

De schooldag kroop voorbij en ineens was daar de schoolbel. Lucas stond meteen op en liep naar de uitgang.

‘Veel succes,’ hoorde hij Fred nog roepen, maar Lucas liep stoerstrak door. Zo snel als hij kon liep hij naar de DNB. Zo meteen zijn al mijn problemen opgelost, dacht Lucas en hij herhaalde, zo meteen zijn al mijn problemen opgelost.

Klokslag 4 uur stond Lucas in de hal van de DNB en liep weer stoerstrak door naar de receptie.

‘Goedemiddag mevrouw, mijn naam is Lucas en ik heb een afspraak met de Grote Gelddrukker om kwart over vier.’

De mevrouw keek in de agenda en zei: ‘Inderdaad mijnheer Lucas, neemt u daar maar plaats dan zal ik de privésecretaris van de Grote Gelddrukker inlichten dat u bent gearriveerd.’

Lucas liep naar de wachtruimte en ging zitten. Tjonge, de Grote Gelddrukker heeft een privésecretaris, dat heeft zelfs de Bankdirecteur niet, dacht Lucas toen de privésecretaris al voor Lucas zijn neus stond.

‘Mijnheer Lucas, neem ik aan?’ zei de privésecretaris van de Grote Gelddrukker.

‘Jazeker, mijnheer de Privésecretaris, ik ben Lucas,’ zei Lucas. ‘Wilt u mij dan volgen, mijnheer Lucas, de Grote Gelddrukker verwacht u reeds.’

‘Nou dat gaat snel, dacht Lucas, en liep achter de privésecretaris aan, op weg naar het kantoor van de Grote Gelddrukker.

Het duurde een heel tijdje voordat Lucas en de privésecretaris bij het kantoor van de Grote Gelddrukker waren, zo groot was de DNB. Uiteindelijk kwamen ze in een lange marmeren gang en Lucas kon net zien dat er slechts één hele grote deur was, aan het einde van de gang. En naast die deur stonden enkele mooie fauteuils en een klein bureautje.

‘Wilt u hier plaatsnemen mijnheer Lucas?’ zei de privésecretaris, terwijl hij wees naar een prachtige fauteuil, ‘dan informeer ik de Grote Gelddrukker dat u gearriveerd bent.’

Lucas ging zitten en de privésecretaris klopte zachtjes op de deur en liep naar binnen.

En ook nu had Lucas geen tijd om eens goed rond te kijken omdat de privésecretaris meteen weer voor zijn neus stond. Dit gaat wel erg snel, dacht Lucas, heel wat sneller dan bij de Bankdirecteur.

‘Mijnheer Lucas, wilt u mij volgen. De Grote Gelddrukker kan u ontvangen,’ zei de privésecretaris.

Lucas liep achter de privésecretaris aan het kantoor van de Grote Gelddrukker binnen.

Wat een groot kantoor, dacht Lucas, de Grote Gelddrukker heeft het grootste kantoor dat ik ooit heb gezien. Het is zelfs stukken groter dan het kantoor van de Bankdirecteur. De Grote Gelddrukker heeft vast veel meer geld dan de Bankdirecteur, hoe zou hij anders zo’n groot kantoor kunnen betalen?

Lucas begon weer hoop te krijgen. Ja, zo meteen zijn al mijn problemen opgelost, dacht hij bij zichzelf.

Eindelijk stonden Lucas en de privésecretaris voor het immense bureau van de Grote Gelddrukker.

‘Mijnheer de Grote Gelddrukker,’ zei de privésecretaris, ‘mag ik u voorstellen aan mijnheer Lucas. Mijnheer Lucas heeft een afspraak met u.’

Het gesprek

De Grote Geldddrukker keek op van zijn papieren en zei: 'Ahh, mijnheer Lucas,' terwijl hij Lucas de hand schudde. Welkom en neemt u plaats in een van de fauteuils terwijl de privésecretaris een glas limonade voor u haalt.'

En zo zat Lucas weer in een prachtige fauteuil, in een prachtig kantoor, met een glas limonade, weer bij een bankier. Het kan verkeren, dacht Lucas nog toen de Grote Geldddrukker zei: 'Mijnheer Lucas, ik heb niet veel tijd en daarom wil ik graag meteen ter zake komen. Vindt u dit in orde?'

'Jazeker, mijnheer de Grote Geldddrukker,' zei Lucas, 'dat vind ik een prima voorstel.'

Lucas was trots op zichzelf want langzaam maar zeker begon hij net zo deftig te praten als een bankier.

'Van de Bankdirecteur heb ik begrepen dat u 300 miljoen euro's wenst over te hevelen van de Stadsbank naar een klein lokaal bankje op de Kaaimaneilanden. Is dit correct mijnheer Lucas?' vroeg de Grote Geldddrukker.

300 miljoen, dacht Lucas, 300 miljoen!!!! Lucas verslikte zich in zijn limonade en tijdens het hoesten bedacht Lucas dat "overhevelen" vast "lening" betekende bij de grote bankiers.

'Nee hoor, mijnheer de Grote Geldddrukker, het gaat om 60 euro's,' zei Lucas nog steeds hoestend. De Grote Geldddrukker verstond het maar half en dacht dat het ineens om maar 60 miljoen euro's ging in plaats van 300 miljoen.

'Nou, nou, dat is wel een heel groot verschil mijnheer Lucas, het scheelt toch zomaar 240 miljoen euro's. Hebt u dit al besproken met de Bankdirecteur? Want 60 miljoen kan de Stadsbank waarschijnlijk wel hebben,' zei de Grote Geldddrukker.

Lucas had nu wel door dat hij een vergissing gemaakt had. Overhevelen betekent niet lenen van geld, maar spaargeld

op de Stadsbank eraf halen en het dan verplaatsen naar een andere bank.

Wat had de Bankdirecteur ook alweer gezegd, als de Bankdirecteur al het spaargeld uitgeleend heeft en iemand wil zijn spaargeld hebben dan gaat de Bankdirecteur naar de Grote Geldddrukker om bij de Grote Geldddrukker extra geld te lenen.

Lucas wist niet wat nu te doen maar besloot maar open kaart te spelen.

‘Mijnheer de Grote Geldddrukker, ik heb een lening van 60 euro’s bij de Bankdirecteur en die wil ik graag bij u oversluiten zodat ik dan minder rente hoef te betalen,’ ging Lucas verder.

Toen de Grote Geldddrukker dit hoorde kreeg de Grote Geldddrukker een vuurrood hoofd en zijn ogen puilden uit zijn kassen. Zo te zien was de Grote Geldddrukker boos, heel, heel boos. Zo boos dat Lucas er een beetje bang van werd.

‘Waaat!’ brulde de Grote Geldddrukker, ‘u komt mijn kostbare tijd verdoen voor 60 euro’s! Scheert u weg mijnheer Lucas, scheert u weg. U bent slechts een klein particuliertje. Hoe hebt u het voor elkaar gekregen om een afspraak met mij te maken? Hierover zal ik mijn hele staf ondervragen. Zulke zaken mogen niet meer voorkomen.’

Lucas kromp in elkaar en voor Lucas iets kon zeggen riep de Grote Geldddrukker al keihard in zijn kantoor: ‘Mijnheer de Privésecretaris, komt u als de wiedeweerga binnen en begeleidt Lucas stante pede naar buiten. Nuuu... koooomen!’ brulde de Grote Geldddrukker nogmaals.

De woorden van de Grote Geldddrukker galmden nog na in zijn groot kantoor of de deur sloeg al open.

Lucas hoorde zelfs een harde “boem” toen de deur tegen de wand sloeg.

Lucas keek en zag de Minister van Financiën binnenstormen en de privésecretaris hobbelde er achteraan.

‘Mijnheer de Grote Geldddrukker,’ riep de Minister van Financiën al lopend naar het bureau, ‘ik heb meteen 99 miljoen euro’s nodig om de salarissen van de rijksambtenaren te kunnen betalen. Ik heb een grote rekenfout gemaakt en er zit niet genoeg geld in de schatkist.’

De Minister van Financiën stond nu voor het bureau van de Grote Geldddrukker en de Grote Geldddrukker keek boos.

‘Wat is dit allemaal voor een toestand? Waar is de beleefdheid gebleven mijnheer de Minister van Financiën?’ zei de Grote Geldddrukker. Maar nog voordat de Minister van Financiën maar iets kon zeggen hoorde Lucas de Bankdirecteur ook al roepend binnenkomen.

‘O, mijnheer de Grote Geldddrukker, o mijnheer de Grote Geldddrukker...u moet mij helpen...u moet mij helpen...er is een ramp gebeurd. Zonder uw hulp is de Stadsbank failliet, failliet, mijnheer de Grote Geldddrukker. Betonbedrijf Lucas Beton gaat toch die 300 miljoen euro’s overhevelen naar een andere bank. Ik moet onmiddellijk 300 miljoen euro’s van u lenen anders is de Stadsbank failliet. Ohhh, wat een ellende, wat een ellende,’ jammerde de Bankdirecteur zachtjes in zichzelf.

En zo stonden de Minister van Financiën, de Bankdirecteur en de privésecretaris voor het bureau van de Grote Geldddrukker. En Lucas...Lucas zat weggedoken in de grote lederen fauteuil.

‘Wat een brutaliteit,’ brulde de Grote Geldddrukker, ‘wat een brutaliteit.’

‘Welnu, Minister van Financiën en Bankdirecteur, ik zal jullie het benodigde geld lenen, maar wel tegen een extra hoge rente van 1,5% want jullie zijn bijzonder onbeleefd geweest en zulk gedrag tolereer ik niet. Begrepen heren?’

‘Ja is goed, mijnheer de Grote Geldddrukker,’ stamelden de Minister van Financiën en de Bankdirecteur.

‘Zo, dit circus ben ik beu,’ zei de Grote Geldddrukker en pakte

de beide heren pardoos bij hun kraag en sleepte ze het kantoor uit. De privésecretaris hobbelde er weer achteraan.

In de deuropening riep de Grote Geldddrukker nog: 'Ga op die stoelen zitten en wacht tot ik terugkom met het benodigde geld.' Gedwee gingen de Minister van Financiën en de Bankdirecteur zitten.

En Lucas zat nog steeds weggedoken in de grote fauteuil en door de hele consternatie was iedereen Lucas vergeten. Lucas was zo geschrokken dat hij niets durfde te zeggen. Hij bleef daarom maar zitten en zei niets.

Het geheim

Lucas draaide zijn hoofd en keek voorzichtig richting deur. Hij zag dat de Grote Gelddrukker de deur dichtmaakte en op slot draaide. De Grote Gelddrukker controleerde zelfs of de deur wel echt op slot zat. Lucas hoorde de Grote Gelddrukker zachtjes neuriën in zichzelf. Het leek wel of de Grote Gelddrukker plezier had. En plezier had de Grote Gelddrukker ook, hij kon in een keer 399 miljoen euro's uitlenen en hierover kreeg de Grote Gelddrukker extra rente. Lekker snel verdiend, dacht de Grote Gelddrukker en neuriede door.

Hierna zag Lucas dat de Grote Gelddrukker een andere sleutel pakte die aan een grote gouden ketting om de nek van de Grote Gelddrukker hing. De Grote Gelddrukker draaide vervolgens een klein schilderijtje naast de kantoordeur om. Hierna ratelde een stukje van de muur weg en kwam er een stalen deur tevoorschijn. De Grote Gelddrukker opende met de sleutel die aan de gouden ketting hing, de stalen deur en liep naar binnen.

Lucas vond het allemaal heel spannend en zijn hart bonkte in zijn keel. Waar gaat de Grote Gelddrukker toch heen en wat gaat hij doen? dacht Lucas nog toen hij al zachte "prrrrr", "prrrrr", "prrrrrr" geluiden hoorde.

Lucas was zo nieuwsgierig geworden dat hij opstond en heel voorzichtig naar de stalen deur liep. Lucas wilde wel eens zien wat de Grote Gelddrukker aan het doen was. En terwijl Lucas voorzichtig naar de stalen deur liep bleef hij zachte "prrrrr", "prrrrr", "prrrrrr" geluiden horen. Bij de stalen deur keek Lucas voorzichtig om het hoekje en Lucas zag de Grote Gelddrukker voor een grote machine staan met heel veel rode, witte, groene en oranje lampjes, naast een stapel lege koffers.

De hele machine flinkt zo erg dat het net op de kerstboom van oma lijkt, dacht Lucas lachend.

Lucas keek verder en zag eurobiljetten uit de machine komen. Het lijkt wel een geldmachine, dacht Lucas. En de Grote Geldddrukker telde de eurobiljetten die uit de machine kwamen en legde ze daarna in een geldkoffer.

Lucas hoorde de Grote Geldddrukker mompelen: 'Zo, dit zijn de 99 miljoen euro's voor de Minister van Financiën,' en klapte de koffer dicht. Hierna draaide de Grote Geldddrukker zich om, wilde een lege geldkoffer van de stapel pakken en schrok.

De Grote Geldddrukker keek recht in de ogen van Lucas. Lucas verstijfde.

'Wat zullen we nu weer krijgen?' brulde de Grote Geldddrukker. 'Mijnheer Lucas, hoe komt u hier? Dit mag u helemaal niet zien,' brulde de Grote Geldddrukker.

De Grote Geldddrukker zette de machine uit en stond in drie passen voor Lucas en pakte Lucas beet bij zijn kraag.

'Wat een ongehoordheid, mijnheer Lucas,' zei de Grote Geldddrukker terwijl hij Lucas meesleepte naar het bureau. 'Ga in de fauteuil zitten, mijnheer Lucas. Wat u hebt gedaan is een zeer, zeer ernstig vergrijp. Hiervoor kunt u jarenlang in de gevangenis verdwijnen,' zei de Grote Geldddrukker.

Lucas kon geen woord uitbrengen maar dacht: Vergrijp, jarenlang in de gevangenis zitten. Waarom dan toch, wat heb ik verkeerd gedaan? Ik begrijp er niets van.

Voordat Lucas maar iets kon zeggen zei de Grote Geldddrukker al: 'Mijnheer Lucas, u blijft hier zitten totdat ik de lening van de Bankdirecteur heb bijgedrukt en totdat ik de Minister van Financiën en de Bankdirecteur het geld heb overhandigd. Hierna gaan wij een pittig gesprek met elkaar voeren. Bereidt u zich maar alvast voor.'

Lucas bleef gedwee zitten en luisterde wel 10 minuten lang naar de "prrrrr", "prrrrr", "prrrrrr" geluiden die uit het geheime kamertje kwamen. Hierna hoorde Lucas de stalen deur dichtklappen, de wand terugratelen en de kantoordeur

opengaan. Na nogmaals vijf minuten wachten kwam de Grote Geldddrukker weer in het kantoor en sloot opnieuw de deur af.

Lucas hoorde de Grote Geldddrukker met ferme passen richting het bureau lopen en ging meteen zitten in zijn grote bureaufauteuil. Lucas nipte van de zenuwen aan zijn limonade terwijl zijn hart in zijn keel bonkte.

‘Zo, mijnheer Lucas, tijd voor een pittig gesprek. Vertel eerst maar eens wat u gezien hebt en wat u denkt dat wat u gezien te betekenen heeft?’ vroeg de Grote Geldddrukker.

‘Eh, wat bedoelt u precies mijnheer de Grote Geldddrukker? Ik begrijp niet zo goed wat u bedoelt,’ zei Lucas.

‘Begin maar te vertellen wat u gezien heeft,’ zei de Grote Geldddrukker.

‘Nou,’ zei Lucas, ‘ik zag u voor een apparaat staan dat eurobiljetten drukte. Volgens mij was u euro’s aan het drukken.’

‘Dat hebt u goed gezien, mijnheer Lucas. Inderdaad was ik nieuwe euro’s aan het bijdrukken op de Grote Geldmachine want ik had niet genoeg euro’s om uit te lenen aan de Bankdirecteur en de Minister van Financiën,’ zei de Grote Geldddrukker.

‘Tjonge,’ zei Lucas tegen de Grote Geldddrukker, ‘zo’n Grote Geldmachine zou ik ook wel willen hebben, dan kon ik zo maar de 60 euro’s bijdrukken en de lening aflossen aan de Bankdirecteur. Dan had ik al mijn spullen weer terug.’

‘Haha, mijnheer Lucas toch,’ lachte de Grote Geldddrukker, ‘alleen Grote Geldddrukkers hebben zo een machine en alleen de Grote Geldddrukkers mogen deze gebruiken. U niet en niemand anders niet, anders gaat u naar de gevangenis.’

‘Mijnheer de Grote Geldddrukker, ik begrijp het niet helemaal. U maakt geld door het bij te drukken met uw Grote Geldmachine en daarna leent u dit bijgedrukte geld uit aan bijvoorbeeld de Minister van Financiën of de Bankdirecteur. Waarom moet er dan rente betaald worden? En wat is geld

nu precies mijnheer de Grote Gelddrukker, en waarom kan ik in de gevangenis komen omdat ik uw Grote Geldmachine heb gezien? Ik begrijp er helemaal niets meer van,' zei Lucas.

De geheimhoudingsclausule

‘Ach, mijnheer Lucas,’ zei de Grote Geldddrukker, ‘het is allemaal niet zo moeilijk hoor. Ik wil het u best allemaal vertellen maar dan moet u eerst een geheimhoudingsclausule ondertekenen. In de geheimhoudingsclausule staat dat u niets, maar dan ook niets, tegen wie dan ook, mag zeggen wat wij hier met elkaar gaan bespreken en hebben besproken. Vertelt u dit wel dan gaat u meteen jarenlang naar de gevangenis en worden al uw geld en al uw spullen ingenomen door de Centrale Bank.’

De Grote Geldddrukker deed een bureaula open en pakte een formulier eruit waarop met grote rode letters “Geheimhoudingsclausule” stond.

‘Mijnheer Lucas,’ zei de Grote Geldddrukker, ‘als u dit formulier ondertekent dan zal ik u inwijden in de geheimen van het geld.’

Lucas begon argwaan te krijgen want Lucas herinnerde zich de nare toestand rondom het leencontract met de Bankdirecteur nog levendig. Dat bleek later toch anders in elkaar te steken dan dat Lucas gedacht had.

‘Nou, mijnheer de Grote Geldddrukker,’ zei Lucas, ‘ik heb eigenlijk niet zoveel zin om de geheimhoudingsclausule te ondertekenen. Ik ben bang om in nog meer problemen te komen.’

‘Laat ik het dan anders zeggen, mijnheer Lucas,’ zei de Grote Geldddrukker, ‘als u deze geheimhoudingsclausule niet ondertekent dan gaat u nu al meteen naar de gevangenis omdat u al teveel bankgeheimen hebt gezien. Dus, mijnheer Lucas, onderteken of ik bel de politie. Maak uw keuze.’

Lucas voelde zich helemaal niet lekker worden en begon snel te denken.

Mmmm, dacht Lucas, als ik niet onderteken ga ik meteen

naar de gevangenis. Als ik wel onderteken ga ik niet naar de gevangenis, behalve dan als ik mijn mond voorbij praat. Tja, het verstandigste lijkt mij toch maar de geheimhoudingsclausule te ondertekenen, dan kan ik later als ik thuis ben er nog eens goed over gaan nadenken samen met papa en mama.

‘Mijnheer de Grote Geldddrukker,’ zei Lucas, ‘ik heb nagedacht en het lijkt mij het verstandigste om de geheimhoudingsclausule toch maar te onderteken.’

‘Inderdaad, mijnheer Lucas,’ zei de Grote Geldddrukker, ‘een verstandig besluit. Maar denk er wel aan dat u met niemand, ook niet met uw papa en mama, praat over de geheimen van het geld. Is dat duidelijk!’ bulderde de Grote Geldddrukker recht in Lucas zijn gezicht.

‘Ja hoor, mijnheer de Grote Geldddrukker. Het is mij geheel duidelijk,’ zei Lucas.

En zo ondertekende Lucas de geheimhoudingsclausule waarna de Grote Geldddrukker plechtig zei: ‘Welnu, mijnheer Lucas. Dan zal ik u inwijden in de geheimen van het geld. Dan zal ik u eveneens inwijden in de verrichtingen en ideeën van onze weledelgeleerde heer, mijnheer van Groenspanen, het financieel genie, het grote voorbeeld voor alle Grote Geldddrukkers, de Grootste Geldddrukker aller tijden.’

De Grote Gelddrukker vertelt

Lucas vond het allemaal heel spannend. Lucas vergat zelfs te drinken van de overheerlijke limonade.

‘Waar zal ik eens beginnen, mijnheer Lucas?’ mompelde de Grote Gelddrukker, ‘waar zal ik eens beginnen?’

De Grote Gelddrukker schraapte zijn keel en zei: ‘Welnu, laten we beginnen bij het begin, de geldschepping.’

Nou, dacht Lucas, dat begint al goed, ik begrijp er nu al niets meer van. Wat is geldschepping voor iets? Maar Lucas zei niets en de Grote Gelddrukker ging onverdroten verder.

‘Geldschepping, mijnheer Lucas, betekent het maken van nieuw geld. En dat nieuwe geld maken wij, de Grote Gelddrukkers, met de Grote Geldmachine. Dit nieuwe geld lenen wij dan uit aan Stadsbanken en soms aan de Minister van Financiën. En over dit geleende geld vragen en krijgen wij rente. De overheid en de banken moeten ons meer terugbetalen dan dat wij aan hun uitlenen. En het mooie is dat wij het extra geld van de rente ook zelf moeten bijdrukken omdat alleen wij, wij de Grote Gelddrukkers, geld mogen drukken. Wij, de Grote Gelddrukkers van de wereld regelen helemaal zelf hoeveel geld er beschikbaar is in de samenleving, in de economie, voor de banken en voor u, mijnheer Lucas. Wij, de Grote Gelddrukkers van wereld, zijn de koningen van het financieel universum. Met één vingerknip kunnen wij een bank of een land maken of breken. Wij zijn de machtigste mensen op aarde want wij controleren het geld.’

Lucas was helemaal overrompeld, wat een preek en Lucas begreep het nog niet zo goed. Wat had geld nu met macht te maken?

‘Mijnheer de Grote Gelddrukker,’ zei Lucas, ‘ik begrijp het niet helemaal. Kunt u het maken van nieuw geld en macht misschien iets eenvoudiger aan mij uitleggen?’

‘Jazeker, mijnheer Lucas, jazeker,’ zei de Grote Gelddrukker. ‘Welnu, ik, de Grote Gelddrukker, mag als enige in Nederland geld bijdrukken. Dit geld leen ik, bijvoorbeeld, uit aan de Stadsbank tegen rente. De Stadsbank leent dit vervolgens uit aan bedrijven, zoals de fietsenmaker, en aan particulieren, zoals u, mijnheer Lucas. Uiteraard tegen iets meer rente. De fietsenmaker en u betalen dan die lening met rente terug aan de Stadsbank. En de Stadsbank betaalt uiteindelijk het geld dat zij van mij geleend heeft, met de rente, aan mij terug. Kortom: ik druk euro’s en leen die uit met rente. En omdat ik als enige geld mag bijdrukken betekent dat ik, en ik alleen, ook de extra euro’s van de rente kan bijdrukken. Als ik dat niet doe dan kan de Stadsbank of de fietsenmaker of u, nooit alles terugbetalen. Er zijn dan simpelweg niet genoeg euro’s in omloop. Als ik 100 euro’s maak en deze uitleen aan de Stadsbank tegen 1% rente dan moet de Stadsbank mij 101 euro’s terugbetalen. Waar komt die ene euro dan vandaan mijnheer Lucas. Wat denkt u?’

‘Nu begrijp ik het,’ zei Lucas, ‘die ene euro kan alleen maar terugbetaald worden door de Stadsbank aan u als u deze zelf eerst bijdrukt omdat u, en alleen u, geld mag maken.’

‘Heel goed, heel goed, mijnheer Lucas. U slaat de spijker op zijn kop,’ zei de Grote Gelddrukker. ‘En mijnheer Lucas,’ ging de Grote Gelddrukker verder, ‘wat denkt u dat er zal gebeuren als ik weiger die ene euro bij te drukken? Hoe gaat de Stadsbank mij dan terugbetalen?’

‘Nou, dan kan de Stadsbank u nooit alles terugbetalen,’ zei Lucas, ‘dan zal de stadsbank altijd een restschuld bij u hebben. Die ene euro is er simpelweg niet omdat u, en alleen u, die mag bijdrukken.’

‘Wederom, heel goed, mijnheer Lucas, heel goed,’ zei de Grote Gelddrukker opgetogen. ‘U begint het te begrijpen, mijnheer Lucas. En wat betekent het voor de Stadsbank als deze een restschuld bij mij heeft, mijnheer Lucas?’ vroeg de Grote Gelddrukker.

‘Pfoe,’ zei Lucas, ‘waarschijnlijk kunt u dan beslag leggen op de spullen van de Stadsbank.’

‘Heel goed, mijnheer Lucas, heel goed,’ zei de Grote Gelddrukker, ‘en daarom hebben de Grote Gelddrukkers van de wereld zoveel macht. Wij bepalen zelf hoeveel geld wij bijdrukken en of iedereen ook de rente ooit aan ons zal kunnen terugbetalen. Zo kunnen wij, de Grote Gelddrukkers van de wereld, het lot van de Stadsbanken bepalen. En of wij beslag willen laten leggen op de spullen van een Stadsbank. En omdat wij eigenlijk de baas zijn over alle Stadsbanken kunnen wij eveneens bepalen of wij verder beslag willen laten leggen op de spullen van bedrijven en particulieren die daar geld hebben geleend.

Wij, de Grote Gelddrukkers, regelen de hoeveelheid geld.

Wij kunnen besluiten geld uit de omloop te halen door wat er terugbetaald wordt aan ons, niet meer opnieuw uit te lenen. Of wij kunnen extra geld bijdrukken om het vervolgens wel uit te lenen. En wij kunnen besluiten of wij al dan niet de rente die aan ons betaald moet worden bijdrukken of niet. Wij bepalen de geldstroom en niemand anders!

Wij de Grote Gelddrukkers van de wereld, drukken geld met onze Grote Geldmachine en kopen hiermee de wereld, mijnheer Lucas.

Wij, de Grote Gelddrukkers van de wereld, zijn daarom de machtigste mensen van de hele wereld.

Wij mogen als enige geld en het extra geld, de verschuldigde rente, bijdrukken.’

‘Nu begrijp ik het,’ mijnheer de Grote Gelddrukker,’ zei Lucas, ‘ik kreeg problemen met het aflossen van mijn schuld bij de Bankdirecteur omdat ik ook rente moest betalen. Als ik geen rente had hoeven te betalen dan had ik alles langzaam maar zeker kunnen aflossen.’

‘Precies, mijnheer Lucas,’ zei de Grote Gelddrukker, ‘en dan had ik geen macht gehad. Dan was ik, samen met alle Grote

Geldrukkers van de wereld, een doodgewoon gelddruckkertje gebleven. Dankzij de Grootste Geldddrukker aller tijden, onze weledelgeleerde heer van Groenspanthen, zijn wij de machtigste mensen van de hele aarde geworden. Van Groenspanthen heeft er namelijk voor gezorgd dat iedereen in de wereld ons gedrukt geld als het enige echte geld is gaan zien.’

‘Dat van die Stadsbanken begrijp ik nu, mijnheer de Grote Geldddrukker, maar hoe zit het dan met de Minister van Financiën, leent de overheid dan ook van u, en hoe zit het dan met de rente?’ vroeg Lucas.

‘Ahhh, mijnheer Lucas, een goede vraag. Welnu, de Minister van Financiën krijgt geld binnen via de belasting en als de Minister van Financiën meer geld nodig heeft dan er via de belasting binnen komt dan kan hij besluiten dit extra benodigde geld ergens te gaan lenen. Meestal leent de Minister van Financiën dit dan van de pensioenfondsen. En daarna lost de Minister van Financiën deze lening, met rente, af aan die pensioenfondsen. Soms echter, heeft de Minister van Financiën meer geld nodig dan de pensioenfondsen in kas hebben en dan komt de Minister van Financiën bij mij. Ik druk dan het benodigde geld en dan betaalt de Minister van Financiën mij, in termijnen, de lening met rente terug. En als de Minister van Financiën mij niet meer kan terugbetalen dan kan ik beslag laten leggen op de spullen van de Staat. Daarom ben ik ook zo machtig en behandelt iedereen, zelfs de koningin, mij met respect. Ik controleer de Stadsbanken, de Staat, bedrijven en particulieren. Ik heb zoveel macht omdat ik, en ik alleen, geld mag bijdrukken of uit de omloop kan halen. Ik alleen bepaal de totale hoeveelheid geld en niemand anders, mijnheer Lucas.’

Geld van Vroeger

Lucas was beduusd, op de een of andere manier klonk het heel logisch en juist wat de Grote Gelddrukker zei maar aan de andere kant leek het wel een soort oplichting. Op de een of andere manier ging het niet om zozeer om het geld zelf maar om macht. En een zekere van Groenspanthen had ervoor gezorgd dat het nu ging zoals het nu ging. Dat betekent dat het vroeger anders was. Daarom vroeg Lucas: ‘Mijnheer de Grote Gelddrukker, hoe ging het vroeger eigenlijk, toen er nog geen Grote Geldmachines waren, de tijd van voor mijnheer van Groenspanthen?’

‘Mmm, mijnheer Lucas, vroeger was het allemaal erg barbaars en waren wij gewone bankiertjes. Sommigen waren heel rijk en machtig maar de meesten van ons waren arm en machteloos. Een erg nare tijd waarover ik nog altijd heel verdrietig word als ik eraan denk. Vroeger, mijnheer Lucas, gebruikten mensen goud, zilver, graan, koeien en soms schelpen als geld. Hiermee werden boodschappen en spullen gekocht. En iedereen die wat extra goud, zilver, graan of koeien of schelpen had, kon dit uitlenen aan iemand anders tegen wel of geen rente. En goud, zilver, graan, koeien of schelpen kun je niet zomaar bijdrukken. Je moet ze echt bezitten, echt hebben, want er bestaat geen gouddrukmachine of schelpmaakmachine. Een erg nare omstandigheid voor ons Grote Gelddrukkers, mijnheer Lucas, maar gelukkig zijn de tijden veranderd.’

‘Hmm,’ zei Lucas, ‘ik bedenk ineens misschien wel hele domme vragen die ik niet zo goed durf te stellen mijnheer de Grote Gelddrukker.’

‘Kom op, mijnheer Lucas,’ zei de Grote Gelddrukker, ‘wees niet beschroomd, stel ze maar.’

‘Oké dan mijnheer de Grote Gelddrukker,’ zei Lucas, ‘u hebt

een Grote Geldmachine die euro's maakt, maar wat zou er gebeuren als de Minister van Financiën, of de bakker of de fietsenmaker zou besluiten zelf papiergeld te gaan maken met een eigen Grote Geldmachine?

'Huhhhh, wat bedoelt u mijnheer Lucas,' zei de Grote Gelddrukker, 'dat iedereen op eigen houtje geld gaat drukken?'

'Ja mijnheer de Grote Gelddrukker. Dat is precies wat ik bedoel,' zei Lucas. 'Wat als de Minister van Financiën uw euro's niet meer hoeft en besluit om zelf geld te gaan maken en besluit dat iedereen in het vervolg alleen de belasting kan betalen in zijn nieuwe papiergeld? Of dat de Minister van Financiën besluit dat goud of zilver of graan of koeien of schelpen ineens weer geld worden? Of als de Minister van Financiën ineens zou besluiten dat iedereen geld bij hem kon lenen en dat er hierover geen rente betaald hoefde te worden. Of als de bakker, of de fietsenmaker zouden besluiten dat mensen alleen met goud of zilver of graan of schelpen, een brood of een fiets zouden kunnen kopen? Wat zou er dan gebeuren mijnheer de Grote Gelddrukker?' vroeg Lucas.

Nadat Lucas die vragen had gesteld zei de Grote Gelddrukker een tijdje niets maar Lucas zag de Grote Gelddrukker langzaam verstijven op zijn stoel en hij zag dat de Grote Gelddrukker een heel rood hoofd kreeg en piepend begon te ademen.

'Dat, mijnheer Lucas,' zei de Grote Gelddrukker schor, 'dát zou een ramp zijn. Dat zou het einde van ons Grote Gelddrukkers zijn, het einde van onze macht. Dat mag nooit, nooit, maar dan ook nooit gebeuren, mijnheer Lucas. Dat moet ten koste van alles worden vermeden. Ik denk dat het aan de tijd is om ons gesprek te beëindigen, mijnheer Lucas. Hoog tijd.'

De Goede Grote Gelddrukker?

Lucas was geschrokken en staarde een beetje voor zich uit maar zei niets.

‘Welnu mijnheer Lucas,’ zei de Grote Gelddrukker, ‘samenvattend kan ik zeggen dat mijn indruk van u heel positief is. Ik denk dat u wel een geschikte kandidaat zou kunnen zijn om mij ooit op te volgen als Grote Gelddrukker indien mijn positie vacant komt. Daarom is mijn advies aan u om goed door te leren en als u uw studies afgerond heeft dan zal ik graag met u, uw verdere carrière in het bankwezen bespreken. Om u een klein zetje in de rug te geven zal ik u 60 euro’s schenken waarmee u uw schuld kunt aflossen aan de Bankdirecteur. Ik ben ervan overtuigd dat dit zetje u overtuigt van de waarde die wij Grote Gelddrukkers vertegenwoordigen in de wereld.’

De Grote Gelddrukker opende een bureaulade en overhandigde Lucas 6 briefjes van 10 euro.

‘Zo, mijnheer Lucas,’ zei de Grote Gelddrukker, ‘bij deze, het zetje in de rug.’

Lucas pakte verlegen de 6 briefjes van 10 euro en stopte ze goed weg in zijn portemonnee. Lucas was nog steeds helemaal beduusd maar kon nog net stamelen: ‘Dank u wel, mijnheer de Grote Gelddrukker, dank u wel.’

De Grote Gelddrukker stond op en zei: ‘Het allerbeste mijnheer Lucas en bedenk dat u een geheimhoudingsclausule hebt ondertekend en dat u niets, maar dan ook niets tegen wie dan ook mag vertellen wat er hier besproken is. U mag zelfs niet zeggen dat u 60 euro’s van mij hebt gekregen als een steuntje in de rug. Als ik maar iets terughoor van wat hier voorgevallen is dan zorg ik er persoonlijk voor dat u linea recta in de gevangenis verdwijnt. Begrepen!’

‘Jazeker, mijnheer de Grote Gelddrukker, u bent heel duide-

lijk geweest,' zei Lucas, terwijl ze elkaar de hand schudden. 'Het ga u goed mijnheer Lucas,' zei de Grote Geldddrukker, 'en ik zie u terug over enkele jaren. Nog een prettige dag verder. U kunt gaan.'

Lucas stond op en zei nog: 'Tot ziens, mijnheer de Grote Geldddrukker,' en liep naar de deur van het grote kantoor, draaide het slot ervan af en liep de hal binnen.

De privésecretaris sprong op van achter zijn bureautje en zei: 'Ahh, mijnheer Lucas, hoe is het gesprek met de Grote Geldddrukker verlopen?'

'Heel bevredigend, heel bevredigend, mijnheer de Privésecretaris,' zei Lucas, 'en zou u zo vriendelijk willen zijn mij te begeleiden naar de uitgang?'

'Jazeker, mijnheer Lucas, volgt u mij maar.'

En zo liep Lucas achter de privésecretaris naar de uitgang van de Centrale Bank en na een tijdje stond Lucas weer buiten in het zonnetje, bang, opgelucht, blij, verbaasd en verdrietig. Bang dat hij bijna in de gevangenis was gekomen en dat hij alsnog in de gevangenis zou kunnen komen als hij zou vertellen over het gesprek met de Grote Geldddrukker. En ook als bekend zou worden dat hij zomaar 60 euro's van de Grote Geldddrukker had gekregen.

Opgelucht dat hij zonder kleerscheuren weg was gekomen bij de Grote Geldddrukker.

Blij dat hij nu ineens al zijn schulden kon aflossen bij de Bankdirecteur en al zijn spullen terug zou krijgen.

Verbaasd over hoe het geldwezen nu echt in elkaar stak en dat alleen de Grote Geldddrukker geld mocht drukken of dit uit de omloop mocht halen en dat zelfs de rente alleen betaald zou kunnen worden als de Grote Geldddrukker dit extra benodigde geld bijdrukt.

En tot slot verdrietig omdat de Grote Geldddrukker eigenlijk het geldsysteem gebruikte om macht uit te oefenen. Lucas vond het erg jammer dat de Grote Geldddrukker zijn Grote

Geldmachine niet gebruikte om mensen te helpen. Lucas zuchtte diep en liep toen spoorlags naar de Stadsbank van de Bankdirecteur.

Eerst maar eens mijn schuld aflossen zodat ik mijn spullen terug heb, dacht Lucas, daarna zien we wel verder.

Opnieuw, op naar de Stadsbank

Onderweg dacht Lucas nog dat hij toch zeker eens moest lezen over hoe het vroeger ging. Hoe het zat met goud, zilver, graan of koeien of schelpen als geld? Ach, dat doe ik later wel, dacht Lucas, ik heb nu wel een kleine vakantie verdiend, vind ik. Dat gedoe met lenen hoop ik nooit meer mee te maken. Ik krijg nog buikpijn als ik eraan denk. Misschien kan ik maar beter flink doorlopen naar de Bankdirecteur. Des te sneller ik de schuld bij Bankdirecteur heb afgelost, des te beter zal ik mij voelen. En Lucas zette er flink de pas in.

Enmaal bij de stadsbank liep hij snel de trappen op, snel de deur door en liep snel door naar het bureau van mevrouw Pieterse. 'Goedemiddag, mevrouw Pieterse, ik kom mijn schuld bij de Bankdirecteur aflossen,' zei Lucas.

'Goedemiddag, mijnheer Lucas,' zei mevrouw Pieterse bijzonder vriendelijk, 'wilt u zo vriendelijk zijn met mij mee te lopen naar het kantoor van mijnheer de Bankdirecteur. Mijnheer de Bankdirecteur heeft mij de opdracht gegeven u direct naar hem te begeleiden indien u langs zou komen.'

'Jazeker, mevrouw Pieterse,' zei Lucas.

En zo liepen ze naar het kantoor van de Bankdirecteur.

Enmaal binnen zei de Bankdirecteur: 'Mijnheer Lucas, komt u verder en neem plaats. Ik ben vereerd u weer te zien.'

Lucas ging zitten en meteen daarna kwam mevrouw Pieterse weer binnen met koffie en limonade.

Alweer hetzelfde ritueel, dacht Lucas, wat een theater maken die bankmensen toch. De Bankdirecteur zal vast willen weten wat ik besproken heb met de Grote Geldddrukker.

Daarom zei Lucas: 'Mijnheer de Bankdirecteur, ik wil dit gesprek graag zo kort mogelijk houden want ik kom alleen mijn schuld aan u aflossen en over mijn gesprek met de Grote Geldddrukker kan ik van rechtswege niets zeggen.'

‘Mijnheer Lucas toch,’ zei de Bankdirecteur, ‘het verbaast mij dat u uw schuld ineens kan aflossen. Ik verwacht dat de Grote Geldddrukker u hiermee geholpen heeft maar ik begrijp volkomen dat u niets mag zeggen over uw gesprek met de Grote Geldddrukker. Maar, eigenlijk wil ik het met u hebben over onze ontmoeting bij de Grote Geldddrukker. U hebt gehoord dat de Stadsbank een noodlening heeft moeten vragen aan de Grote Geldddrukker anders was onze mooie bank failliet gegaan. Een noodlening is geen goede reclame, en als onze klanten maar even het idee hebben dat hun geld niet veilig zou zijn op onze prachtige bank dan ga ik zeker failliet. Ik zou het dan ook zeer op prijs stellen als u deze informatie niet doorvertelt.’

‘Mmm,’ zei Lucas alleen maar.

‘Mijnheer Lucas, ik bedoel niet dat u dit gratis en voor niets hoeft te doen hoor,’ zei de Bankdirecteur met een pieperige stem, ‘ik ben bereid de kosten voor de reparatie van uw fiets te betalen in ruil voor uw zwijgen.’

‘Deal mijnheer de Bankdirecteur,’ zei Lucas, ‘ik ben het gedoe met geld helemaal zat. Ik wil weer spelen met mijn vrienden en vriendinnen en gezellig eten en tv kijken met mama, papa en mijn zusje en als oma langskomt chocolademelk drinken. Ik ben het zat om alleen maar aan geld, in geld en over geld te denken. Ik zal niets doorvertellen als u mijn fietsreparatie betaalt.’

‘Heel fijn, mijnheer Lucas, heel fijn,’ zei de Bankdirecteur. ‘En dan wil ik nu eerst mijn lening aan u afbetalen,’ zei Lucas terwijl hij zijn portemonnee uit zijn broekzak haalde. En vervolgens legde Lucas de 6 briefjes van 10 euro van de Grote Geldddrukker op het bureau van de Bankdirecteur. ‘Alstublieft, mijnheer de Bankdirecteur,’ zei Lucas, ‘hier zijn de verschuldigde 60 euro’s.’

‘Uw schuld aan mij is bij deze voldaan, mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur.

De Bankdirecteur pakte het leencontract uit de kluis en schreef met een grote rode pen “VOLDAAAN” op het contract. ‘Zo mijnheer Lucas,’ ging de Bankdirecteur verder, ‘uw schuld aan mij is uit de weg en de in beslag genomen spullen zijn weer volledig uw eigendom. Is 30 euro’s voldoende om uw fiets te laten repareren, mijnheer Lucas?’ vroeg de Bankdirecteur.

‘Jazeker, mijnheer de Bankdirecteur,’ zei Lucas, ‘30 euro’s is ruim voldoende. U kunt ervan op aan dat ik tegen niemand iets zal zeggen over uw noodlening bij de Grote Geldddrukker.’ ‘Prachtig, prachtig, mijnheer Lucas,’ zei de Bankdirecteur, terwijl hij Lucas 3 briefjes van 10 euro overhandigde. Lucas pakte het geld aan en stopte de briefjes goed weg in zijn portemonnee.

‘Zo dan stap ik maar weer eens op mijnheer de Bankdirecteur,’ zei Lucas.

Lucas stond op en schudde de hand van de Bankdirecteur. ‘Mijnheer Lucas, het was een leerzame ervaring voor mij om zaken met u te doen. Bedankt en het ga u goed. Ik kan u verder verzekeren dat incassobureau Pieterse uw spullen subiet weer terugbrengt.’

‘Heel fijn mijnheer de Bankdirecteur en het ga u ook goed. Misschien zien we elkaar wel vaker over enkele jaren.’

Na deze woorden liep Lucas stoerstrak naar buiten.

De Bankdirecteur was verward. Wat bedoelde Lucas met “We zien elkaar misschien wel vaker over enkele jaren”? Wat hadden Lucas en de Grote Geldddrukker eigenlijk besproken met elkaar? Hoe dan ook, mijnheer Lucas wordt iemand om rekening mee te houden in de toekomst, dat staat wel vast.

Mijnheer Lucas kan ik het best maar te vriend houden, dacht de Bankdirecteur.

Eind Goed, Al Goed?

Lucas was ondertussen allang buiten en op weg naar huis en was blij, heel blij. Alle schuld afgelost, al zijn spullen terug en zelfs zijn fiets zou gerepareerd worden.

Ja, ik heb geluk gehad, heel veel geluk. En lenen dat doe ik voorlopig niet meer, dacht Lucas bij zichzelf. Geld, dacht Lucas, is alleen maar een afspraak en toch zo belangrijk. Tja, wat is geld nu eigenlijk precies? En misschien zal ik ooit een Grote Geldddrukker worden en dan zal ik het geldsysteem gaan hervormen.

Dan zal iedereen zonder rente geld kunnen lenen en dan zal niemand buikpijn of slapeloze nachten hebben. Iedereen zal dan zijn spullen kunnen houden...en dan...ach, laat ik eerst maar weer eens gaan spelen.

Lucas keek op en zag dat zijn vriendin Sophie naar hem toeliep.

Lucas haalde opgelucht adem en begon te lachen.

En zo liepen Lucas en Sophie hand in hand naar hun vrienden en vriendinnen.

Dit avontuur van Lucas in de Grote Geldwereld was goed afgelopen.

